

Román pro ženy

M..... M.....

Tohle je originál.
Všechno ostatní jsou buď pracovní verze nebo podvrhy.
MM

Předmluva k 1. vydání

Zázraky se dějí a Andělé existují.

Kdo nevěří předchozí větě, ten ... ten má samozřejmě také pravdu. A spoustu jiných možností. Nicméně je vysoce pravděpodobné, že takový člověk nikdy nenapsal román pro ženy.

A já?

Já vím, že zázraky se občas dějí.

A andělé existují.

Potkal jsem jich spoustu, jsou všude, ráno v poledne i večer, mluví česky, anglicky, španělsky i jinak, jsou krásní i oškliví, chudí i bohatí, chytří a hloupí, ... atakdál ...

Když se nebudu dělat legraci, tak napíšu:

Potkal jsem ve svém životě spoustu Andělů a většinou jsme se rozešli ještě dřív, než jsem si stačil uvědomit, že jsem potkal Anděla, ono to zase není až tak jednoduché, poznat Anděla, tedy ono to ve skutečnosti je úplně jednoduché a dokáže to každé malé dítě. Můj problém a problém mnoha dospělých je jednoduchý. A těžko řešitelný. Jsme už moc staří na to, abychom byli jako malé děti. Ale ve skutečnosti to jde, být jako malé dítě. A vidět Anděly. Stačí strašně málo. Stačí chtít.....

Proto Román pro dvě ženy.

Jakákoli podobnost s reálnými postavami je čistě náhodná, pokud si někdo myslí, že kecám, tak ma samozřejmě pravdu.

Předmluva

Balzac prý psal ve vaně. Já vanu nemám, zato jezdím den co den tramvají č. 9 na Žižkov a právě v tramvaji č. 9 mě většinou napadají ty nejgeniálnější myšlenky, zvláště večer po desáté hodině je to ideální místo na všelijaké nápady, často tam píšu SMS-ky a jedna osoba by vám o tom mohla vzprávnět, jak jednou sama řekla: "takové zprávy mi píšeš jenom ty". Občas mě tam napadne opravdu něco neobvyklého. Letos v létě mě napadlo, že pojedou na podzim do New Yorku a napíšu tam příběh, který se bude jmenovat Román pro dvě ženy. Jenže já nemám dvojky rád /trojky, čtyřky jsou bezpochyby zajímavější/ a tak tenhle název zůstal jen v závorce, pro pořádek, protože takhle se ta myšlenka zrodila.

Jako vždy náhodou. Jednoduše.

A autor se při tom všem velice dobře bavil. V tramvaji č. 9 cestou na Žižkov byl New York naprosto úžasné město.

/Café Belmondo, 25.10.2001/

Úvod

Milé dámy,

určitě znáte ten pocit, ráno se probudíte v posteli a vedle vás, leží muž který byl ještě včera večer jen váš kamarád a vz si přejete aby ůstal pořád jen váš kamarád a probudil se a šel pryč. Jenže on se probudí , políbí vás, řekne miláčku co si dáme k snídani a vůbec začne mluvi v množném čísle a

yačne se chovat tak, jako by jste se stala další perlou

na jeho náhrdelníku, zatím tam měl byt, auto, vilu, jachtu, soukromý tryskáč, sadu golfových holí, tenisovou raketu,

kreditní kartu, oblíbenou restauraci s výhledem na Vltavu a pár podobných hloupostí a teď vás jaksi samozřejmě považuje za tu nejkrásnější perlu ze všech. Krásnými slovz vám tuto skutečnost sdělí a vy vrníte štěstím, to se mu líbí

a když dovrníte, tak už se vás na nic neptá, připne vám náhrdelník na krk a řekne vám, že je váš. A vy jste jeho.

Pořád lepší odporný náhrdelník než holý krk. Tak už to na světě chodí. Otázka pro vás - může to být také jinak?

My to nevíme, ale něco vám řekneme.

Isabel a Martina

Kapitola 1A

*Nejlepší croissant v NYC:
Pekařství Margot Patisserie
2109 Broadway / na rohu 74 ulice /
tel. 212 - 721 - 0076*

To byl samozřejmě žert, pokud chcete opravdu dobrý croissant, tak sedněte do prvního letadla do Paříže, tam si půjčte auto, jedte do libolbné vesnice v Provinci, tam zajděte do první kavárny na náměstí a tam řekněte " un croissant et un café an laut s'il vous plait". Funguje to na 100 %. Ověřeno.

Milé dámy,

nikdy by mě nenapadlo, že vám budu někdy něco vyprávět česky. Jmenuji se Isabel Soledad Soller y Geltrú a možná se divíte, že píšu česky, když mám tak divné jméno. Jsem Španělka . Nebo Katalánka, táta pořád říká, že jsem Katalánka, ale já na to seru, myslím že Barcelona je ve Španělsku a tak je snad docela logické, že jsem taky Španělka. Jo a ta čeština. Je to trochu na dyl a bylo to asi takhle: všechno začalo už někdy v roce 1994 na podzim, bylo mi tenkrát 19 let a studovala jsem sociologii na universitě v Barceloně, vlastně v té době, o které chci vyprávět, jsem v Barceloně nebyla. Končily prázdniny a já jela jako obvykle na víkend k babičce do San Martí Sarroca, to je taková vesnice, mezi vinicemi asi 100 km od Barcelony a vždycky jsem tam jezdila tak ráda, zvlášť v době vinobraní, nevím jestli to znáte, ten krásný katalánský podzim, chladná rána a horké dny a Slunce a v dálce Montserrat. Jestli Bůh existuje, tak určitě miluje Katalánců / můj táta říká něco jiného, a strýček Miguel " no hrůza, hádají se jak koně celé noci / , prostě nikde jinde jsem nic tak krásného neviděla a to můžu říct, že na Španělku jsem zcestovala kus světa. Kam oko dohlédne vinice, zelená, žluté, červené listy, světle zelená a modré hrozny, žlutá a hnědá hlína, modrá obloha, slunce, měsíc a hvězdy.

Všechny nejkrásnější úplňky jsem viděla tady, když jsme se vraceli ze San Martí na statek, kde bydlí babička a všichni ostatní. Sedla jsem si vždycky na židli na dvoře, dala si malou sklenici vína nebo vody, zapálila si cigaretu a koukala nahoru, všude jen hvězdy, spousta hvězd a já a moje myšlenky. Stejně jako ten večer, sobotní večer a bar K 2, samozřejmě.

Samozřejmě bylo plno, sešli se tu i ti, kteří sklízeli víno, většinou tu bylo i pár Marokánců, ale jinak hlavně Španělé, Katalánci, Andalusané a těch pár lidí z Evropy, kteří také přijeli na vinobraní, turisté sem nejezdí, touhle vesnicí většinou jen projedou když zabloudí cestou z Montserratu do Barcelony. Jako obvykle jsme šli s Mercedes a s Pavlem, jako obvykle si mě brzy Mercedes i Pablo přestali všimnout a já se v baru K2 chvíli motala sama, koneckonců pár lidí tam znám a tak jsem se chtěla k někomu posadit. Jenže jako na potvoru, když jsem si chtěla zapálit, tak kolem mě nikdo známý nebyl. Znáte to, ten pocit - prostě zrovna chcete kouřit a nemáte cigáro a všichni známí jsou někde mezi lidmi, nikoho nevidíte a je vám blbý říkat někomu cizímu. Mě se taky zrovna nechtělo. Asi 10 vteřin jsem si říkala, že počkám nebo najdu Pabla, ten kouří Winstonky a ty já ráda.

Během příštích deseti vteřin se změnil celý můj život, ale to jsem tenkrát ještě netušila, tenkrát to bylo tak obyčejné.....

Prostě jsem uviděla někoho ...komu jsem chtěla říct o cigáro. Jako obvykle nějaký chlap. Řekla jsem mu o cigáro, on mi ho dal, dokonce se se mnou začal bavit, což není moc obvyklé, většinou to skončí tak u 25 slov...promiňte, milé dámy, ale to ta moje sociologie, studovala jsem také komunikaci mezi lidmi a leccos o tom vím, ale o tom až jindy. Řekněme, že jsme si řekli tak 42 slov, zahrála jsem si s ním a s jeho kamarády kulečník a pak už jsem musela domů, on za mnou ještě vyběhl na chodbu a řekl, že by mě ještě rád viděl, já na to že klidně a ať přijede do Barcelony na universitu. Řekl že jo. Další týden začala škola. Nepřišel. Vlastně mi to bylo skoro jedno . Ve škole byl José Antonio a vůbec. Řekli jsme si těch 42 slov. Kdo studoval sociologii, tak ví, co to znamená. A kdo ne? Ten taky. Ale těch 10 vteřin, kdy jsem chtěla to cigáro.... a jak jsem se zeptala. To si pamatuju. A nevím proč. I když jsem studovala 6 let sociologii. A komunikaci mezi lidmi. Že by to souviselo s tím kouřením?

Kapitola 1.B

"V životě jsem nepotkal Dána, který by nebyl úplný blbec." / W.S. Burroughs, Dopisy o yage /

Milé dámy,

něco vám teď řeknu. Jsem pěkně nasraná. Ten chlap je prostě hroznej. Už jsem si zvykla, že si dává 3 kostky cukru do kafe, takže když si od něj loknu, je mi na bliť a to nemluvim o tom, že chodí tak rychle a ještě přitom kouří, s autem jezdí jak blázen a vůbec mám dojem, že se snad neumí zastavit. Neumí. Sám mi to řekl. Řekl, že jeho nejoblíbenější zvíře je žralok, ne proto, že žere lidi, ale proto, že je to taková nepovedená ryba, takže musí pořád plavat a kdzbyz se jen na 5 minut zastavila, tak chcípne. Prý, nevím jestli nekecá. Ale asi ne. On mi na sebe vlastně všechno řekl - až na ten cukr. Fuj. A navíc mi to všechno řekl hned na začátku. Možná právě proto mu teď dělám snídani a jsem nasraná. Víte proč? Je to jednoduchý, včera zase kecal, vymlouval se, omlouval se a já tohle u chlapů nesnáším. Přitom to byla taková blbost, stačilo aby řekl, že na to prostě zapoměl a vykašlal se na to, já bych mu řekla, že je blbej a všechno by skončilo, ale to ne, je pravda, že on tohle moc často nedělá ... o to horší je, když se něco přihodí, tím víc mě to nasere a vytočí.

Na druhou stranu musím říct, že z toho umí docela dobře vybruslit, známe se už tak dlouho, že ví co na mě platí a už pár let se chová docela normálně, vím, že dřív byl neskutečnej, nevím jak to říct. Asi blázen. Ale to není to správný slovo. Prostě nepopsatelný chlap. Vzpomínám jak jsem se potkali úplně poprvé, už si to až tak nepamatuju, byl to takovej zmatek, jen se tam mihnul, podal mi ruku, něco zamumlal, něco jako "těší mě", a zmizel.

Trochu to zkrátím. Protože kdybych to vzala popořádku, tak by to bylo na dlouho, na hodně dlouho. Vzpomínám na Hanku, ta mi vždycky říkala, že tenhle člověk se jí líbí, spíš teda myslela....už nevím, už vím, prostě z něj byla od začátku nadšená, mluvila o něm vždycky jako o někom, kdo všechno zná a ví a mě to pěkně sralo, já zase věděla to co Hanka nevěděla a občas jsem měla chuť jí všechno říct, aby přestala kecat. To byla Hanka, jenže pak taky Věra a vůbec, začalo to být nějaký jiný, ani nevím kdz to začalo. Ale ne vím to. Pamatuju se na to moc dobře, protože to byly dny, na které nikdo na téhle planetě nezapomene, teroristi zaútočili na New York a spadly tam dva největší baráky na světě, nebo skoro největší - prostě mrakodrapy. A on tam zrovna byl, odletěl z Prahy v pondělí ráno a v úterý odpoledne se to stalo. I když vlastně už předtím to bylo takový....

V červenci mám svátek a on přišel s tím, že mi koupí plavky a já je zrovna potřebovala, měla jsem jen takový hnusný od Vietnamců, vlastně už předtím mi udělal radost, takovým tím jeho zvláštním způsobem, plánovali jsme tenis u kamarádů v Sadské, kousek za Prahou, je to tam skvělý, vlastně jsme tam jednou už byli a bylo to dobrý i když jsem odjela dřív

ale to už by bylo moc komplikovaný, prostě jsem musela odjet dřív. No nic, potom jsme teda plánovali že tam vyrazíme

ještě jednou, jenže to bylo zase komplikovaný, sralo mě to a nevěděla jsem pořádně jak to udělat, už to bylo trochu moc na mého přítele, to léto jsem toho měla tolik, pořád jsem někam jezdila, s Hankou jsem byla v Mariánkách a bylo to...

Bylo by to na nějakou povídku! Prostě víkend snů, znáte to. Úplně všechno co má o takovém víkendu být.

Takže můj přítel nebyl příliš odvázaný a já přemýšlela jak to udělat no a on mi napsal, poslal mi SMS, něco jako "tu Sadskou necháme být, nemusíme tam přece jezdit", a ještě něco jako "to říká můj rozum a mé srdce mlčí" nebo pláče, já už nevím, on psal pořád takový SMS, zvláštní, nějak jiný, nevím jak to říct. Ale často jako kdyby mi četl myšlenky.

Dost se mi ulevilo, najednou bylo o starost míň. Někdy si myslím že musím za každou cenu všechno stíhat a tím si vytvářím spoustu problémů a že jsem jich v té době měla, znáte to přece, rozvod, všechny ty věci a kecy kolem, kdybych věděla, že se budu někdy rozvádět tak bych si žádnýho chlapa nevzala, ale to asi kecám. No nic byl to takovej

pocit konečně mi taky někdo řekl, že něco nemusím udělat a udělal to za mě. Bylo to tak jednoduchý, stačila jedna jediná SMS a byla klidná a v pohodě, alespoň na chvíli, asi jako kdybych si dala panáka Grappy nebo sklenku dobrého vína nebo ... nebo ne. Už jsem tak unevená, zítra je také den. Jen jsem se tak zasnila. Za chvíli bude snídane, pak půjde do práce, a já? Je sobota a tak nejspíš půjdu s Filipem na tenis, většinou už sice chodí sám, ale mě to baví chodit se na něj koukat, je to takovej klid, dám si něco k pití, samozřejmě nealkoholickýho, třeba čaj nebo kafe, zapálím si a koukám a bavím se s ženským co tam tak vsedávají jako já.

Kapitola 2A

*Nejlepší místo v NYC, kam zajít pokud narazíte po půlnoci na horském kole do piliře mostu do Williamsburgu
Woodhull Medical Center ER
760 Broadway / na rohu Flushing Avenue, Brooklyn*

Já vím, že jsem občas děsně nudná, ale mě ta sociologie baví, a povídat si o ní můžu nejlíp s chlapama. Nemyslete si, že jsem nějaká intelektuálka, Zámek od Kafky jsem dočetla na stranu 83 a pak to zahodila, myslím že to je sračka

a nechápu koho to může zajímat, lépe řečeno chápu, může to zajímat jen lidi co jsou totálně v prdeli, třeba když někomu chcípnu pes nebo vaše dítě přišlo s tím, vstoupilo do Ligy mladých přátel komunistů, jak říká jedno české přísloví - neštěstí nechodí po horách ale po lidech.

Například knížky o vaření mi přijdou mnohem filyofičtější, veyměte si třeba nějakou naši katalánskou kuchyni, ta naprosto dokonale vyjadřuje všechno o myšlení, o srdci i o duši lidí, kteří tu žijou. Všechno co my katalánci máme, je moře, hory a rovinz mezi tím. A každá tahle oblast má svou vlastní kuchyni, ze které se dá odvodit úplně všechno naše myšlení, naše city, naše pocity, naše radosti, naše zármutky - to všechno je na talíři, pro každou příležitost něco.

A kdo ochutná to co je na tom talíři, ten podlehne a zamiluje si Katalánce. A to nemluvím o pití. Zkuste ochutnat bílé, červené nebo růžové ze statku mojí babičky v Sn Martí Sarroca nebo od mých sousedů od pana Domenecha. Potom poznáte, že číst knížky je marnost nad marnost a pochopíte proč už staří Římané říkali " in vino veritas ", je to už

2000 let a nic se nezměnilo.

Čím jsem starší, tím méně mě baví číst. Všechno je to taková nuda, život je mnohem zajímavější, jak napsal už Oscar Wilde: "veškeré umění je zbytečné nebo neužitečné". Kdyby to nevymyslel on, tak bych to napsala jako motto své knihy já. Já jsem radši mezi lidmi. A kecám s nimi. Také o sociologii. Hlavně s chlapama, kteří tomu nerozumějí. Abych parafrázovala Oscara Wildea: "Veškerá sociologie je zbytečná a neužitečná". Asi je to smutný, vystudovala jsem pszchologii, pracuju jako socioložka a říkám tohle. Ale co. Dlouho jsem si myslela něco jiného, byla jsem tak nadšená a myslela jsem si, že změním Svět. Jako Conte, Marx, Weber, Merton, Durkheim, Foncault a plno dalších, třeba Wilson nebo Bělohradský...Až přišel on a zbořil moje sny. A dal mi jiné sny. Pamatuju se jako by to bylo včera, ten dialog - já bojovala za tu svou sociologii co jsem studovala 6 let, připadala jsem si strašně vzdělaná a chytřejší než většina ostatních, znala jsem to co jiní neznají - a on? " Jeden ze smrtelných hříchů je pýcha". Jeden royhovor a začaly ty pochyby.

Kapitola 2.B

Když mi bylo třicet, tak mě požádal o ruku Rotchild, ten zbohatlík. Jak bych mohla klesnout tak hluboko a vzít si někoho pro peníze? Můj rodokmen začíná v 10. století, a jeho? Taková nula....

/Eloisa, aristokratka, prostitutka, 30.léta, Sevilla, Španělsko /.

Když jsem byla malá holka, tak by mě nikdy nenapadlo, že se někdy podívám do New Yorku. Ale to bylo normální, když jsem byla malá holka, tak se do New Yorku mohli podívat jen emigranti a práskači. Jenže ani když jsem byla velká holka, tak to nebylo jiný. Navíc jsem byla dost chabá v zeměpise a tak jsem ani pořádně

nevěděla kde ten New York je. Samozřejmě někde v Americe, ale kdyby mi ukázali mapu světa tak bych vám neřekla ani náhodou kde to je. Hanka tam sice byla dlouho, ale ta na zeměpis taky moc není, takže New York na mapě mi ukázal zase on. A potom mě tam pozval. Zase tím jeho způsobem / aby tomu všichni rozuměli pozvala jsem se tam já /.

Věděl, že se tam moc chci podívat, jenže to zas nebylo tak jednoduchý, zrovna v té době jsem zařizovala nový byt, přestěhovala jsem se, chtěla jsem začít nový život, od základu, konečně jsem se rozvedla a v tom paneláku mě to všechno sralo, tz vzpomínky na všechno co jsem tam prožila byly moc živý a bylo to těžký, s penězma i jinak, takže jsem měla myšlenky na všechno jen ne na výlet do Ameriky. A přitom jsem věděla, že pořád platí to, co mi napsal před rokem: můžeš přijet ať už to znamená cokoli - fakt cokoli. A já " Hanka mi radila ať jedu, vzpráveľa mi takový věci, že se mi strašně moc chtělo jet. Tak ... chtěla jsem a nevěděla jak to udělat. Znáte to, ne?

Kapitola 3. A

*Nejlepší místo v NYC, kde se opít s vaší matkou
restaurace Symposium
544 West 11 B Street / mezi Broadwaji / Amsterdam /
tel. 212 - 865 - 1011*

José Antonio byl fajn. Poznala jsem ho na universitě, někdy v druháku nebo třetáku, byl to takový skromný kluk, pocházel z dolního Aragonu, přišel z vesnice, která je blízko Colandy - to je město, kde se narodil Boñuel - a také město, kde se o Velikonocích na velký pátek bubnuje, myslím, že mimo Španělsko o tom skoro nikdo neví, vědí to jen ti, co četli Buñuelův životopis, možná, pokud tu kapitulu nepřeskočili.

Ale kdo ví co o Španělsku? V té knize to je napsané dost přesně.

Boñuel je v Toledu s francouzským spisovatelem, scénaristou, režisérem, intelektuálem Jean - Luc Carriérem, je tam i televize, otázka pro oba: "Jaký je rozdíl mezi Španělem a Francouzem?" Boñuel : "Španěl jako já ví o Francouzi všechno, Francouz jako vy si až do příjezdu do Toleda myslel, že Toledo je značka automobilů Seat".

Carrière: směje se a neříká nic, ví, že průměrně nafoukaný Francou neví, jaký je rozdíl mezi střední a východní Evropou....

Jenže on to samozřejmě věděl, četl to. A vyprávěl, že když jel stopem z Mortorellu do Gerony, tak jel s holkou, která tam o těch velikonocích byla a vyprávěla mu o tom. Já tam nebyla nikdy jako správná Španělka, dlouho jsem vůbec necestovala, celý můj svět byla jen tři města - Martorell, kde mám rodiče, Barcelona kde jsem studovala a San Martí Sarroca, kde mám babičku. My Katalánci to tak máme zařízené,, jeden z nejslavnějších to neudělal jinak- Salvátor Dalí byl buď v Paříži, v New Yorku nebo v Cadagnésu... No vlastně byla čtyři, vždycky v létě jsem jezdily s rodiči k moři,

na Costa Brava do tlafrancu. Na to vzpomínám ráda, když mi bylo asi tak patnáct, tak jsem se tam seznámila s Elenou, byla o něco mladší než já, byla z Barcelony a měla skvělého tatínka, pan Emilio Bartoli, měl takovou jachtu, ta jachta se jmenovala Elena a často jsem s nimi jezdila na výlety po celém pobřeží Costa Brava a bylo to tak neskutečně krásné, zamilovala jsem si státy okolo mysu Cap de Grens, když je vidíte z moře, z lodi, tak máte pocit, že se díváte na obrazy Salvátora Dalího. Myslím, ne vím že jeho surrealismus je přesně tohle. Realisticky namalované skály okolo Cap de Grens. Tak prostě Ale kdo to může v New Yorku vědět? Je to tak dávno, už skoro 20 let. Pak přišla universita a José

Antonio, snad poprvé v životě jsem byla zamilovaná, José byl prostě úžasný, tak skromný a milý. A styděl se víc než já!

Jak se mi to líbilo! Trvalo mu asi tak půl roku, než mě políbil, než se mě vůbec dotknul, kromě toho, že jsme se na sebe

mačkali v metru, jinak byl tak úžasně zdvořilý, galantní a kdesi cosi. Hlavně byl nesmělý....

Ale to už je tak dávno, pár let.

Potom přišlo jiné léto, celé to léto jsme byli spolu, v červenci jsme jeli do Francie, týden jsme byli v Paříži, týden v Bretani a týden v horách u švýcarských hranic. Bylo to skoro jako pohádka. Jako sen. Nebo jako film. Nic takového jsem nikdy předtím nezažila, noclehy v těch starých francouzských hotelech, snídaně v úžasných kavárnách, procházky

po všech těch městech a místech a obědy a večeře a večery a noci. José Antonio už se nestyděl, byly noci kdy jsme sotva spali, noci které končily svítáním, někdy ty noci končí tím, že vidíte vycházet Slunce a jste krásně unavení, ...

ach Bože! Co o tom můžu říct? Slovy se to popsat nedá a navíc to určitě znáte. Ten pocit bezpečí a pohody, když se

probudíte a vedle vás leží muž, kterého milujete, který vás miluje a se kterým jste se milovala celou noc. Asi tak 3 týdny po návratu z Francie jsme spolu šli na pláž v Barceloně, cestou přes Barcelonetku jsme si dali malou snídani, jen kávu a toast s máslem a marmeládou a pak už jsme jen leželi v písku, oba jsme četli, José četl nějakou knihu o francouzské aristokracii v 17. století, on velice obdivoval Francii, vlastně proto jsme tam jeli, já jsem chtěla jet na Kubu, ale José mě nakonec přesvědčil, že Francie je zajímavější. No přesvědčil....bylo to krásné, ale hlavně proto, že jsme tam byli spolu.

Jinak si myslím, že Kuba je 100x zajímavější než celá Francie. Navíc můj prapraprapradědeček na Kubě žil. Já jsem četla knížku, kterou mi půjčila Pilar. Takový cestopis, knížka o tom jak někdo jede ze Španělska do Afriky pod Saharou, docela mě to bavilo, četla jsem snad hodinu a pak se šla vykoupat a pak jsem si šla koupit Colu, když jsem se vracela k Josému, který pořád četl, tak jsem si všimla, že

se na mě dívá jeden muž ve slunečních brýlích, určitě cizinec, napadlo mě, měl světlé vlasy, a jsem na to zvyklá. Víte, jsem moc hezká Španělka a je to normální, že mě na pláži i jinde chlapi očumují a u těchto cizinců ze severní Evropy je to tak normální, spíš bych se divila, že na mě nekoukají. Sice jsem katolička a věřím v Boha, ale koneckonců žijeme v 21. století a tak je pro mě normální že se opalují nahore bez. Táta o tom neví, ten by to asi nepřežil, ten ještě pamatuje časy ve 20. století kdž tadz na pláži chodili Španělé očumovat Angličanky a Američanky v bikinách, vůbec si tátu nedokážu představit, jak je zalezlý někde za plotem v roští a kouká na to, co v životě neviděl, v té době byly jen 2 možnosti, jak vidět obnaženou ženu - buď nevěstinec nebo manželství.

Táta v bordelu nikdy nebyl, to spíš uvěřím tomu, že byl třebatřeba na Marsu....No nic, mě to prostě baví, opalovat se jen tak, určitě znáte ten pocit, když si sundáte podprsenku a jdete si zaplavat a cítíte vodu ... tam kde ji chcete cítit. Jednoduše je to příjemné. Takže jsem měla pocit, že se na mě někdo dívá, tak jsem se podívala také. K mému překvapení si sundal brýle a koukal na mě, ale neřval se na prsa, koukal mi přímo do očí. A já jemu. Chvilí. Třeba tak 4 vteřiny. Pak začal hledat cigaretu - obvyklý trik všech kuřáků - a já šla k Josému. Nevím, někoho mi připomínal, oni všichni ti Angličané, Němci nebo Holanďané mají něco společného, způsob jakým se na mě dívají, nevím. Občas jsem se po něm ohlédla, opaloval se a něco psal, občas se na mě také podíval, ale nic, žádný obvyklý úsměv nebo něco takového. Pořád mi někoho připomínal, fakt jsem nevědě a nic mě nanapadlo, tak jsem si prostě četla, povídali jsme si s Josém, koupali jsme se, byli jsme na pláži do oběda, pak jsme zašli na jídlo a zase se vrátili a leželi tam až do večera, on odešel dřív, už někdy kolem páté, zvedl se a šel pryč. Vím, že mě tenkrát napadlo, že bych ho chtěla ještě někdy vidět. Nevím proč, jen tak. José byl úžasný a já si nedokázala představit ani den ani noc bez něj. A to, že jsem toho neznámého známého chtěla ještě jednou potkat, byla čistá zvědavost, nic víc.

Kapitola 3. B

*Pokud se chci s někým rozejít, tak na to potřebuju maximálně 30 vteřin.
/ Robert de Niro, ve filmu Heat /*

Taky nejsem moc bystrá, škola mě nikdy moc nebavila, měla jsem sice docela dobrá vysvědčení, ale po maturitě už jsem chtěla dělat něco pořádného, vydělávat peníze a stejně jsem ani neměla moc možností studovat dál. Řekněme, že tenkrát nebyla v mém okolí moc dobrá atmosféra na další studia. Ale baví mě číst, nemyslíte si, že čtu jen nějaký román pro ženy, četla jsem i něco od Marqueze, třeba Lásku za časů cholery a to se mi dost líbilo. Ale ten New York. Ano když jsem byla velká holka, tak mě někdy napadlo, že se tam podívám. S manželem nic takového nepřicházelo v úvahu, to ani náhodou. Hanka tam sice byla dlouho a zažila tam dokonce svou životní love story, ale to jsem jen tak poslouchala a brala to jako nějakou věc, která se mě netýká a která není pro mě. Párkrát jsem byla v Itálii, půl roku jsem pracovala v Německu a to bylo tak všechno, když nepočítám několik výletů s přítelem do Německa, lyžování v Rakousku... vlastně jsem nikde pořádně nebyla, vždycky jen na pár dní nebo na týden na dva. Prostě nic moc. Nějaká Amerika? Fakt jsem ani pořádně nevěděla, kde to je. A New York? Město, které jsem znala z filmů, to je přece jasné, romantické procházky v Central Parku, nákupy na Páté Avenue, byt s výhledem na celé město v 76. patře, 6 ložnic, 3 koupelny, filipínský sluha, snídaně do postele, nějaká ta vilka u moře na Long Islandu.... takový ty filmy s Richardem Gerem, Robertem de Niro a Julií Robertsovou..... Krásný pohádky pro ženy jako já, která jsem bydlela 10 let v paneláku a jezdila den co den do práce autobusem. Možná všechno začalo tím, že mě začal učit zeměpis. Už to mě překvapilo, já to brala tak, že jsem úplně blbá a nevím pořádně kde je Portugalsko a on to vůbec nevzal na vědomí a prostě nakreslil na kus papíru obrovskou mapu Evropy se všema státnama a městama a všechno mi to vysvětlil a druhý den jsem přišla do práce a na stole byl jiný papír a na něm domácí úkol ze zeměpisu a na konci něco jako "jestli to neuděláš tak už s tebou do smrti nepromluví ani slovo". Tak jsem se tam zamkla a on přišel a já to strašně chtěla udělat, tak jsem neodemkla dokud to nebylo hotové, on si to přečetl a začal mě strašně chválit i když jsem tam napsala pár blbostí, ale já do té doby fakt nevěděla, že hlavní město Portugalska je Lisabon, nebo že to Portugalsko je nejzápadnější země evropského kontinentu. Ostatně vy jste to věděly, mé milé dámy? Než jsem Vám to řekla? Ale nic si z toho nedělejte, on sice ví, jaké je hlavní město Mali (já ani nevěděla, že něco jako Mali existuje, kdyby mi to slovo někdo řekl, tak bych myslela, že to je třeba něco k jídlu, něco sladkého, asi tak jako Duplo, já totiž úplně zbožňuju Duplo), on teda ví něco o Mali, ale zato si neumí pořádně zavázat tkaničky u bot nebo neumí pořádně típnout cigaretu, prostě chlap, všechno ví, všechno zná, všude byl. Ale když se ho zeptáte, kolik je hodin, tak se podívá na Slunce (pokud svítí), a řekne, že asi tak půl šestý, nenosí totiž zásadně hodinky a když mu řeknu, aby si nějaký koupil, tak mi buď po šedesátýosmý vypráví, že hodinky nepotřebuje nebo mi po stotřicátýšestý vypráví, že jediný hodinky, který se mu líběj jsou od firmy Longines a stojí 68.548 korun..... Kromě toho je už 17:42, takže řekne, že se spletl jen o 12 minut a tak si vyslechnu přednášku o tom, že on vlastně hodinky nepotřebuje. Když skončí, tak už je 17:50 a já měla být v šest u maséra, takže to zase nestíhám a celou cestu pojezu jak blázen, abych tam přilítla ve čtvrt na sedm a začala se masérovi omlouvat, že... no myslím, že naposled jsem přišla k masérovi včas někdy na podzim roku 2001 a to je tak dávno, že bych ho asi šokovala. Toho maséra. Kdybych přišla včas. Pokud jsem Vám to ještě neřekla, tak nic nestíhám. Už dlouho, asi tak od svých pětadvacátých narozenin nevím, kde mi hlava stojí. Občas mě to strašně sere, lítám jak hadr na holi a on na to ty jeho kecy, no co říkáte na věty typu:

"Buď šťastná, že to máš takhle, jako ty starosti, to je prostě sám život, je to jako sůl, sůl sama o sobě je hnusná, a bez soli není života a ty... ty jseš sůl mého života."
K zbláznění. Ze začátku aspoň říkal, že jsem koření jeho života, ty jseš moje bazalka a majoránka a máta peprná a máta obyčejná a čili paprička a saturejka, potom přešel k ovoci a zelenině, okurka, mrkvička, žlutá paprika, cibulka, zelená paprika, malina, červená paprika, broskvička, třešnička, zelená cuketka, žlutá cuketa atakdál, myslím, že z tohoto seznamu je vám jasné, co to je za člověka, strašně rád totiž vaří a některý výplody jeho kulinářského umění jsou naprosto nepřekonatelný. myslím, že jednu dobu dělal také kuchaře, nejspíš někde ve Španělsku. Kromě toho, že snad není povolání, které by nezkusil. jednou o sobě prohlásil, že je takový nový Jára Cimrman 21. století. Mimo jiné. Také se jmenoval posledním romantikem 20. století, který jen omylem přežil rok 2000. A tak dál. Ty jeho kecy jsou občas naprosto nesnesitelný, zvlášť někde ve společnosti, prostě začne mluvit a nikoho nepustí ke slovu a všichni čuměj jak vrány, myslím, že zná nejlíbější historky na světě. A taky ty nejkrásnější...

Kapitola 4.A

Nejlepší polévka z hořčice v NYC
restaurace NL
169 Sullivan Street
tel. 212-387-8801

(totálně změní váš názor na to, co je polévka)

Potkala jsem ho za dva dny. José odjel do Madridu a já šla s Mercedes nakupovat, celé dopoledne jsme couraly po městě, Mercedes si chtěla koupit nějaké boty a já zase plavky a nějaké knihy, psala jsem v té době něco o Andalusii a tak sháněla jeden esej Federica Garcii Lorcy, je to naprosto úžasná věc. Ten Lorca, ten esej i ta Andalusie. Sice jsem Katalánka, ale moje praprababička se prý narodila v Puerto Santa María. A to je na skok od Cádizu. A Cádiz? To je Andalusie. Čistokrevná Andalusie. Myslím, že kapku té jižní krve v sobě ještě mám. Proto si o mě plno známých myslí, že jsem líná. Jenže já jsem hrdá na to, že...že jsem "líná", a nebaví mě pořád pracovat, studovat a tak. V tom on mě podporuje. Skoro jsem nevěřila vlastním uším, když jsme byli prvně spolu, začal mi vyprávět...o tom eseji od Lorcy!!!

To bylo jakoby mě někdo polil studenou vodou, 99 % Španělů ten esej nezná a nikdy ho nečetlo ani o něm nikdy neslyšeli. A on? On...typický Seveřan, Evropan, vysoký, hubený, dlouhé vlasy, nejdřív jsem myslela, že je Angličan nebo Holanďan, ale jak začal mluvit španělsky, tak mi bylo jasné, že ne. Měl jiný přízvuk a já nevěděla jaký. A přesně si pamatuju, čím mě dostal úplně. Začal citovat ten esej:

"Allí estaba Ignacio Espeleta, hermoso como una tartuga romana, a quien le preguntaron una vez: ¿Como no trabajas? , z el, con una sonrisa digna de Argentario, respondió: ¿Como voy a trabajar?, si soy de Cadiz."

A dokonce to řekl i s tím andaluzským přízvukem: " si so d' Cadi'."

Volně přeloženo je to asi takhle, i když tím překladem se ztratí asi 50 % té krásy:

" Seděl tam také Ignacio Espeleta, krásný jako římská socha, kterého se jednou zeptali: Jak to, že nepracuješ?

A on, s úsměvem hodným andaluzského šlechtice, odpověděl: Já a pracovat? Vždyť jsem z Cádizu."

To jsem asi trošku odbočila. Ještě jsem Vám neřekla, jak jsme se potkali. Byly jsme s Mercedes na těch nákupech, couraly jsme po Ramble a zašly jsme také do obchodu s časopisy, já si začala prohlížet nové vydání Elle, na obálce byla hubená modelka v krásných plavkách a titulek " Prožijte letošní léto v nových plavkách", tak jsem listovala a hledala ten článek, potom jsem se otočila a on se na mě díval, stál o dva regály dál, také listoval nějakým časopisem a koukal se na mě. byl to on, ten chlap, co na mě koukal na pláži a ještě někdy předtím. Tak jsme na sebe chvíli koukali, on se pak usmál, šel ke mě a zeptal se, jak se mi líbí ty plavky z Elle, on že by určitě vybral ty, které jsou na straně 123. A ukázal mi je, nalistoval tu stránku.

Byly skvělé.

Tak jsme se seznámili.

Kapitola 4.B

Správný milenec zásadně nekritizuje manžela dámy, se kterou hodlá strávit příští noc. Je-li dotázán, převede nepozorovaně řeč na milostné avantýry na královském dvoře.

(Madame de Beaumont, 100 rad, jak strávit horkou červencovou noc v ložnici urozené dámy)

A taky ty nejzajímavější. Sice tomu občas moc nerozumím, ale zato se to dobře poslouchá, vlastně ho nemusím ani moc poslouchat, stačí když se na něj koukám a myslím si na co chci. Jemu je to stejně jedno, komu to povídá, jednou mi řekl, že to vypráví hlavně sám sobě, že se mu líbí jeho hlas, jeho styl a slova, která užívá.

Jestli je vlastnost, kterou oplývá, tak je to rozhodně naprostá domyšlivost, myslí si, že je nejchytřejší na světě a nikdo se mu nevyrovná.

Někdy.

Někdy ne.

Někdy spíš naopak. Také dokáže hodiny sedět, civět do blba a nic neříkat. Pak zas mluvím já a slova aby z něj páčil.

Pro ty vzdělanější z vás Vám teď budu vyprávět o jednom večeru, kdy nebyl příliš mlčenlivý. Pro většinu z vás to bude nejspíš velká nuda, tak to klidně přeskočte, já to stejně popletu, takže ty chytřejší z vás budou znechuceny názory, které budou následovat. Aspoň Vám slíbím, že v příští kapitole se dotknu i jiných částí jeho těla než je mozek.

Bylo to v době, kdy začaly všechny ty velké zmatky, nějak jsme si o tom povídali, on samozřejmě věděl vše a to asi s ročním předstihem, nicméně dostali jsme se také ke slovu "assesine", což je anglicky vrah nebo zabít (pořád se učím anglicky a musím říct, že mi to dost jde, prý mám typický oregonský přízvuk...no nevím, některý lidi strašně kecají) a on mi vyprávěl, jak to slovo vzniklo.

Prý to bylo tak, že někdy ve středověku, třeba v 12. století, žila někde v Persii taková sekta (nevím, kde je Persie, asi tam co dělají ty koberce, nebo kde žijou ty kočky), a tu sektu vedl chlapík, kterému říkali Stařec z Hory, teda chlap, asi nějaký děda. Kterej si nicméně vycvičil nějaký mladší chlapík, něco jim nakecal a oni pak z té hory slezli do údolí a vraždili nepřátele. A aby byli povolnější a byli povolnější a neměli s tím zabíjením problémy, tak předtím předtím kouřili hašiš, on jim to ten děda asi neřekl, řekl jim, že to je zázračná věc, oni tomu uvěřili a pak dělali strašné věci a bylo jim to jedno. Aspoň se mohli vymlouvat, i teď dělá plno lidí strašné věci a kouřej přitom obyčejný cigára jako Marlboro nebo Kamelky nebo úplně blbý Startky, tak co.

No a těm lidem, co takhle zkouřený hašišem chodili a zabíjeli se začalo říkat "hašašín", to je prý z arabštiny nebo perštiny, prý se to píše takhle, napsal mi to na ubrousek:.....arabsky.....

Ale Evropani, co tam byli, pocházeli většinou z Francie, Itálie nebo Španělska a tam se H nevyslovuje, tak říkali "ašašín", a do Evropy to slovo došlo ještě trochu víc zkomolený jako "asasín" a mělo to ten význam jako že to jsou ne lidi co kouřej, ale lidi co zabíjej.

To jsem teda fakt nevěděla.

Nicméně on z toho odvodil, že za těch 900 let se nic nezměnilo a že ten Stařec z Hory stále žije, že je mu už skoro tisíc let, je nesmrtelný a stále mění své jméno, jednou se jmenuje Hákim z Mervu, jindy Usáma bin Ládin a ještě říkal jiný jména, ale ty už si nepamatuju.

Asi je to dost blbý, ale já tomu skoro věřím. Lidi jsou pořád dost pitomý na to, aby slezli z nějaký blbý hory a zabíjeli všechno, co jim připadá jako nepřítel.

Snad jsem to moc nepopletla, navíc jak ho znám, tak jen polovička z toho je pravda a tu druhou si vymyslel, ale to je taky asi pravda, on má na tyhle věci klíku, prostě si něco vymyslí a ono to tak je, plus mínus autobus. U něj je to skoro normální, když se rozpovídá, tak nevíte co je pravda a co je jeho fantazie, prostě je to taková směs všeho možného.

Je to úplně stejný jako jeho vaření, dokáže totiž uvařit úplně skvělý jídla z toho, co má právě v lednici Siemens. A když je to hotový, tak prohlásí, že právě tohle je typický pokrm domorodců z ostrova Kalimantan, za dva měsíce jdeme někam na večeri a dáme si přesně to, co tenkrát udělal a ukáže se, že to dělají někde v Turecku a já ho podezřívám, že celé ty dva měsíce nedělal nic jiného, než že hledal to jídlo, které si vymyslel. A hledal by třeba 6 měsíců a určitě by ho našel, to už mám vyzkoušený.

A líbí se mi to. No řekněte, znáte některá z vás takovýho chlapa? Chlapa, který pro vás složil písničku, písničku, kterou hráli jednu dobu v rádiích po celém Světě skoro každý den. On to tvrdil, já jsem mu to sice nikdy nevěřila, ale stejně to bylo krásný. Ta písnička se hrála v létě toho roku, kdy začaly všechny ty zmatky, napsal jí jeho kamarád Manuel Chao, je to Francouz a prý o tom spolu mluvili, když byl

prvně v New Yorku. On to prý vymyslel a ten Francouz tu písničku pak složil. nikdy jsem mu to nevěřila, až do chvíle, kdy tenhle Manuel přijel do Prahy na koncert, psali o tom v novinách, byl v televizi... A on ho přivedl na návštěvu k nám domů!!! Jen tak, na večeři, na kafe a na panáka, celou dobu si povídali španělsky a francouzsky, já jim nerozuměla, ale líbilo se mi to a ten Manuel uměl také trošku anglicky, tak tak sem se ho zeptala a on řekl, že to tak nějak bylo. Ale stejně nevím, s tímhle člověkem nikdy nevím. Co je sen? Co je skutečnost?

On se směje a říká:

"Skutečnost je sen, to že jsme dneska spolu je sen, nikdy jsem tomu nevěřil a vždycky
to byl sen, je to sen, bude to sen, sním aniž spím a až se probudím, tak budu mrtvý,
sen skončí a já budu zase sám."

Kapitola 5.A

Nejlepší veřejně přístupné místo na souložení v NYC

-kterýkoli pokoj v budově L

Building at Parsons

2 West 13 Street (na Rohu 5. Avenue)

tel 212-229-5448

(nic pro milovníky nočního života, zavírá se v 10:30 pm!)

José byl ještě asi 14 dní pryč a tak jsme se vídali skoro každý den, na hodinu na dvě na tři, zašli jsme někam na kafe nebo na oběd, vyprávěl mi, že začal nedávno v Barceloně pracovat a že chce ve Španělsku zůstat. Zdůvodnil to zvláštně, řekl, že je Střelec a že kdysi kdesi četl, že Španělsko má také své znamení (jako každá země), a to také Střelce a tak je logické, že se mu tady líbí víc než v jeho rodné zemi.

Přišlo mi to legrační a tak jsem mu řekla, že tady nejsme ve Španělsku, ale v Katalánsku, jen tak žertem.

On se také smál a řekl na to, že jemu to je fuk, on že to bere jinak, že už Ortega y Gasset napsal ten slavný citát:

"Evropa končí v Pyrenejích."

A dál už je Španělsko. Já si to myslím také, řekla jsem to jen tak z legrace. Už na začátku jsem přece řekla, že jsem Španělka a ne Katalánka. Nebo ne, to je také blbě. Jsem Španělka i Katalánka. I Evropanka a tak dál. Také jsem krásná žena. To mi zas řekl on. Já si to myslím také, ale nikomu to neříkám. Lidé si o mě myslí, že jsem nafoukaná a vytahuju se. Přitom jsem krásná. Řekla mi to už spousta mužů. José také. Asi milionkrát.

Potom se José vrátil z Madridu.

Bylo to docela hloupý. S Josém to bylo strašně fajn. Jenže já se chtěla vídat také s ním. A nechtěla jsem, aby u toho José byl. Přišlo mi to zbytečné. Sami dva jsme si tak krásně povídali, rozuměli jsme si, líbila se mi ta jeho legrační španělština, měl takový neobvyklý přízvuk a dělal legrační chyby, mluvil dost dobře, ale občas se spletl a řekl něco směšného a já nechtěla, aby u toho byl José, ten si hodně zakládal na své naprosto dokonalé španělštině a vždycky kritizoval Katalánce, jak blbě mluví a jak przní tak krásný jazyk. No já nevím. Mě to nevadilo, ani u Katalánců ani u něj. Takže jsem s ním chtěla být sama, jen my dva. Vlastně jsem to Josému ani neřekla. Řekla jsem to kámoškám, Mercedes to stejně věděla, byla přece tenkrát se mnou. A Pilar a Evita... Mercedes by jim to stejně vyklábosila, ta řekne i to, co neví.

Chodili jsme s holkama každý čtvrtek pokecat do jednoho baru v Gotické čtvrti, no a tak mě napadlo, že se nic nestane, když tam někdy nepůjdu a půjdu někam s ním.

Kapitola 5.B

Andělé existují. Každý má svého anděla, který žije v jiném městě. Pokud do toho města přijedete, tak ho potkáte. Určitě. Možná proto lidé tak rádi cestují.

Hledají svého anděla. Já ho potkal v Neapoli.

(Wim Wenders, rozhovor s Arnoldem Hauckem, kavárna New York, Marseille)

V minulý kapitole jsem vám něco slíbila a své slovo dodržím, i když se mi do toho moc nechce, trochu se stydím, mluvit otom, co bylo. Opravdu to bylo takový, úplně jsem zapoměla říct, že... ale ne, nehodí se to, až jindy. Možná vás seru, ale teď chci říct něco jiného. Nečekejte žádný pikantní podrobnosti, jestli máte rády erotiku, tak si zapněte Novu a koukejte se na Peříčko, jestli máte rády porno, tak si zajděte do videopůjčovny a jestli máte rády něco naživo, tak zavolejte svého oblíbeného gigola a jestli chcete si chcete jen tak zašukat, tak se posadte v minisukni a tričku s hlubokým výstřihem v kterémkoli denním či nočním baru od Aše až po Vladivostok. Úspěch zaručen, to vám garantuju, já to udělala jen jednou a úspěch byl stopro. Ale to jen tak bokem.

S ním to bylo trochu jiný. Šokoval mě asi tak po třináctý, když mi řekl, že poprvé se vyspal s ženou až v 33 letech, navíc to okomentoval tak, že je to vlastně s předstihem, ten slavný německý spisovatel Goethe prý poprvé poznal fyzickou lásku až někdy před čtyřicítkou, takže on byl v těžký pohodě, i když zase myslím, že kecal, co já vím, tak ten Goethe byl pěkný proutník. Já jsem s tím nikdy problémy neměla, když za mnou někdy v osmnácti přišla maminka a začala mi vysvětlovat jak že je to s těma chlapama, tak jsem se musela jen usmívat a na všechno kývat, už jsem to měla za sebou, tak nějak normálně, znáte to, v sedmnácti člověk moc nemyslí a hlavně chce poznat všechno nové a zakázané a dospělé a tak vůbec.

S ním dlouho nic nebylo, byli jsme něco jako kamarádi a on mě prostě nebalil jako ti ostatní chlapi, občas povídal něco o nějakých kámoškách, ale nikdy to nebylo nic vážného, vlastně ani nevím, kytky nosil mě, růže, gerbery, krásný kytky... a to sladký Duplo a plno jiných věcí k jídlu, olivový olej, pesto, různý těstoviny, občas jsem z toho byla dost hotová, prostě přišel a řekl něco jsem ti přinesl a nějakou pitomost jako:

"Zavři oči a nastav levou ruku", nebo "hádej, chceš to co mam v levý nebo pravý ruce?",

a v obou měl to samý.

Takhle bych mohla vyprávět do nekonečna. Nekonečno nastalo jednoho letního dne. Nekonečné čekání skončilo jednoho letního dne. Věděla jsem, že se to jednou stane, nevěděla jsem, jestli to chci a přitom mi bylo několik let jasný, že se to stane. Čekala jsem, co udělá on a on čekal, já nevěděla na co, prostě jsem čekala., protože mi jednou poslal takovou SMSku:

"Dozvíš se to, dopadne to dobře, četl jsem to a tak dlouho čekat nebudu.

M."

Tak dlouho, to znamenalo celý život, jako v jedné knížce od Márqueze, Lásky za časů cholery, je o čekání na lásku, o tom, že čas nehraje žádnou roli a kdo chce, ten se dočká. Jenže já nechtěla tak dlouho čekat, napadlo mě, že bych ještě mohla mít děti a v důchodu...

Tak jsem čekala jak dlouho budu čekat. Jak vidíte, tak to pěkně okecávám. samozřejmě, ono to tak také bylo. bylo léto jako každé jiné.

Kapitola 6.A

Nejlépe poblité místo v New Yorku (downtown):

*před barem Nice Guy Eddie's
5 Avenue A (na rohu Houston Street)
tel. 212-253-1666*

Jeho kritika sociologie spočívala v tom, že tvrdil, že sociologie jen popisuje chytrými slovy a slovíčky to, co každý stejně ví obyčejným selským rozumem a že taková věda selhala ve svém základním předpokladu, kvůli kterému vůbec vznikla.

August Comte, který se obecně považuje za zakladatele sociologie a který tohle slovo sám vymyslel, přece chtěl, aby sociologové byli ti Nejosvícenější ze všech Osvícených a z výšin svého vědění řídili společnost, která by pod jejich nenápadným vedením vzkvétala a podobala by se Ráji. Celá jeho koncepce sociologie byla jen jinou variantou Utopie, variantou Světa, který nikdy nebyl a který nikdy nebude. Jenže sociologové to brzo poznali a tak zalezli na univerzity a začali se rozmnožovat jako laboratorní myšky nebo koťata a protože nechtěli přijít o svá teplá skromně placená univerzitní místečka, tak začali lhát jako když tiskne a tvrdit, že jejich Věda je Důležitá.

Byli a jsou to většinou celkem chytří lidé a proto rychle poznali, že nejlépe si svá místa udrží, když nebudou dělat vůbec nic, podle hesla kdo nic nedělá ten nic nezkazí. takže nic nezkazili. V lepším případě. Pokud nic nedělali. Pokud něco dělali, tak se August Comte musel a musí obracet v hrobě. Sociologie už je dnes dobrá jen k tomu, že lidé, kteří nic jiného neumí a byli by jinak úplně k ničemu, byli by bez téhle vědy nezaměstnaní nebo něco horšího, tak tihle lidé mají aspoň práci, skromný či neskromný příjem, mohou živit své rodiny, mohou se ženit či vdávat, mohou mít společenskou prestiž, takže se mohou vytahovat na ty obyčejné lidi, kterými tak pohrdají, i když vám to nikdy neřeknou do očí, vždy jen mezi řádky.

takové ty věty, znáte to: " Tak jsem byl minulý týden v terénu, na venkově, bylo tam tak krásně, ale ty lidi tam, vůbec nic je nezajímá, jenom si pěstují ty svoje brambory

a prasata a na všechno ostatní serou. Nemají vůbec žádný názor na to, jestli dovolit homosexuálům, aby mohli mít děti. No není to hrozný?"

Správný sociolog totiž musí mít na VŠECHNO vlastní nezávislý NÁZOR. To je základní předpoklad, aby mohl kdokoli být sociologem.

Mít názor a řešit problémy. Přesně takhle: ŘEŠIT. Ne vyřešit, ale řešit, ne něco udělat, ale něco dělat, ne něco vymyslet, ale o něčem přemýšlet. Ale hlavně ne něco udělat. Protože když něco uděláte, tak tím bezpochyby začnete někoho omezovat. A sociologové, věrní svému učiteli, chtějí, aby se všichni měli dobře. Jen nevědí, jak to udělat. Tak o tom radši jen přemýšlejí, píšou, diskutují, konverzují, navrhují, klábosí v kavárnách, klábosí v univerzitních aulách až nakonec (ti nejhouževnatější) zkamení ve formě soch a bust a pamětních desek na zdech univerzitních chodeb.

A zakončil tuhle řeč arabskými slovy:

" Maktub."

El Díos es Grande. Bůh je velký.

Vůbec jsem s ním nesouhlasila. Jenže co jsem já udělala? 3est let jsem studovala, pak jsem sedm let pracovala na univerzitě a co po mě zbylo? Stohy papírů, které (možná) četli jen mí studenti. A spousty vajglů v popelnících univerzitních kaváren. Někdy hodně kouřím...

Kapitola 6.B

Práce je placená hanba - nízká odporná a špinavá činnost, kterou neposkvrním svoji duši./ Hrabě de Medinaceli, po vydání královského dekretu, který povolil šlechticům pracovat/

Počítám, že jste si od minulé kapitoly slibovali mnohem víc. Jestli jo, tak je to vaše chyba, mě se nelíbí ten současný styl - být upřímná a otevřená mluvit o všem s každým.

S takovými názory jděte třeba do prdele. Já nejsem žádná exhibicionistka a on také ne, i když ze začátku mi to tak přišlo a přitom nešlo jen o sex, vlastně šlo o úplně jiné věci než je sex. Hned na úvod mi na sebe řekl téměř všechno, dobré i zlé, spíš to zlé. Než jsme se poznali, tak žil hodně zvláštní život. Na rozdíl ode mě. Já jsem se vždycky považovala za úplně normální průměrnou a obyčejnou ženskou, taková ta obvyklá cesta životem - dětství na vesnici, škola ve městě, maturita, pak práce v Praze, známosti, pak další známost, svatba, manželství, byt, pak jsem byla těhotná, půl roku práce v zahraničí, pak se mi narodil syn, mateřská ze začátku skvělý a pak se něco stalo, nevím přesně jak to říct, něco se zlomilo, já potkala někoho jiného, pak jsem musela zase do práce, takový těžký čas finančně i jinak, pořád to samý to znamená dluhy a prázdná kapsa a dluhy a dluhy, bylo mi třicet a všechny sny v tahu, prostě normální život...

V té době jsem se seznámili. Bylo mu, pořád je o 4 roky starší než já a jeho život byl úplně jiný. Zjednodušeně takovýhle: dětství na vesnici / je docela legrační, že se narodil a vyrůstal jen o nějakých 30 km jižněji než já/, střední škola v okresním městě, nástavba v krajském městě vysoká v Praze, to by ještě šlo, jenže pak ??

Celých pět let žádná práce, žádná kariéra jen samé cestování po Evropě, projel celý jih, prohlásil, že miluje středomoří a tak byl věčně ve Španělsku, na jihu Francie, v Itálii, v Portugalsku, prý chtěl objet celé Středomoří kolem dokola, jenže mu do toho něco vlezlo, v Palermu na Sicílii ho okradli a tak neměl peníze na cestu trajektem do Řecka a skončil v Neapoli, prožil tam prý nezapomenutelné Vánoce a Silvestra, zamiloval se do jedné Neapolitánky....A rozhodl se, že přestane cestovat.

Rovnou z Neapole odjel do Prahy, našel si práci, potom prožil prý nejhorší období v jeho životě, vyprávěl o tom takovým způsobem, že jsem nevěděla, co si o tom myslet, dělal si z toho legraci a přitom to bylo tak hrozný, tak hrozný, že přežil jen o vlasek, spíš náhodou. Pamatuju se, že jednou v létě jsme se spolu byli koupat a zase jsme o tom mluvili, vím že jsem mu tenkrát řekla...vlastně už nevím přesně co, ale on si to pamatoval a jednou mi to připomněl, řekl, že nic tak krásného mu nikdo nikdy neřekl, až já.

To byl jeho život, cestování, potom začal jezdit do New Yorku, každý rok na dva nebo na tři měsíce a pokaždé se vrátil tak nadšený, měl to tak jednoduchý, domluví se anglicky, španělsky, francouzsky a bůhví jak ještě, takže tam potkával spoustu lidí a se všema si rozuměl.

Mě se to jeho vyprávění líbilo, o tom New Yorku - a ještě co říkala Hanka, ta tam byla taky nadšená, párkrát se pak potkali a jak si o těch svých zážitcích vyprávěli - bylo to tak krásný, líbilo se mi to, záviděla jsem jim to a strašně moc jsem se tam chtěla taky podívat. Strašně moc. Jen jsem nevěděla jak to udělat. On o tom pořád mluvil, ale nikdy neřekl, abych tam přijela za ním, až časem jsem pochopila proč. Až časem jsem si o to řekla sama. Zas tak dlouho to netrvalo, zhruba rok. Než tam jel podruhé.

To bylo to léto kdy jsem se rozváděla, teď se tomu musím smát ale tenkrát to bylo blbý trvalo to asi čtyři roky tím myslím ten rozvod, občas už to bylo nesnesitelný, jako bych se dusila, strašně už jsem chtěla být sama s Filipem. A představte si , co se nestalo - prostě jsem jednou zapomněla v pátek vybrat schránku, manžel už doma moc nebyl, takže se nepodíval, já se podívala až v pondělí večer, když jsem přijela z práce....a tam byla obálka s pozvánkou k rozvodovému řízení na pondělí v 10.30. Šok. Když jsem si uvědomila, že už jsem mohla být asi tak osm hodin rozvedená, tak jsem myslela, že se rozbřečím, ale to nic. Přešlo to a rozvedla jsem se za dva měsíce a i když to bylo už jen pro formu stejně jsme spolu prakticky nežili, stejně to byla taková úleva, najednou jsem byla zase svobodná. On byl pořád svobodný. Svobodný. Jednou jsme si o tom povídali jaké to je - být svobodný. On řekl, že se mu nelíbí to slovo v češtině. Má dva významy, to ví každý:

svobodný ve smyslu, že je někdo sám a svobodný ve smyslu, že je člověk volný a může si dělat co chce. On tvrdil, že to je logický nesmysl, že on je sice svobodný v tom prvním smyslu, ale přitom nechce být sám, takže nedělá to co chce a to znamená, že není svobodný v tom druhém smyslu, ale jen v tom prvním a že vlastně ty dva významy jsou pravý opak sebe sama. Což je prý nesmysl, chyba češtiny, chyba českého myšlení, chyba českého citění, chyba, která jen potvrzuje to co prý už dávno ví:

že čeština není logický jazyk a většina Čechů tak nemůže myslet logicky, protože to v jejich jazyce

není možné. V jiných jazycích ten rozdíl znají, třeba anglicky, co já vím je ten kdo je sám "single" a kdo je volný ten je "free" ve španělštině je to prý podobné, kdo je sám je "soltero" a kdo je svobodný je "libre" a tak dále. Já sama nevím já jsem Češka a tak to neřeší jako on, který říká že někdy mluví raději španělsky než česky. Ale něco na tom třeba je. On vždycky tvrdil, že svobodný bude, až bude s nějakou ženou, protože to je to co chce a já se několik let těšila až budu svobodná, protože s manželem to byl průser. Nevím jak se to řekne anglicky, ale česky to byl úplně normální průser. Průser. To je blbý slovo, nikdy jsme se nehádali já se dlouho snažila a prostě jsem jen chtěla ty úplně obyčejné věci, myslím, že jsem docela skromná, ale prostě a jednoduše mě sralo, když nebyl zaplacený nájem za tři měsíce dozadu a bylo léto a já hrozně chtěla jet někam k moři, alespoň na pár dní, klidně bych koupila ten nejlacinější zájezd a jela autobusem do Itálie, i když vím, že ta cesta je děsná. Jenže ani tohle nešlo. Nakonec jsem několikrát k moři jela, jednou s Hankou, jednou sama s Filipem, jednou s lidmi z práce do Řecka - to byla hrůza, nejhorší dovolená mého života, opravdu, chtěla jsem dát výpověď a radši o tom nechci mluvit. S manželem to nešlo, spolu jsme byli jen v tom Německu na půl roku pracovat, na to nakonec vzpomínám ráda, to jsme ještě plánovali takových věcí...byla jsem těhotná... Kde jsou ty časy? Čechy těsně po revoluci, všichni byli šťastní, každý měl plány, všechno se zdálo jednoduchý, budoucnost byla naše. Byli jsme mladý, ale to už je tak dávno.... On v té době cestoval, tím jeho způsobem, říkal, že v té době na budoucnost vůbec nemyslel. Asi nemyslel vůbec, to co dělal nemělo logicky vzato žádný smysl, byl přece stavební inženýr a přesto pracoval na lodi, trhal pomeranče, sklízel víno, pracoval v cirkuse, dělal malíře pokojů a ještě kdesi cosi, když byl náhodou v Praze, tak bydlel v nějakém kutlochu s notorickým alkoholikem a dělal stěhováka, pomocného dělníka, nočního hlídače, prodavače a asi ještě plno dalších hovadin, vždy jen pár dní nebo měsíců, pak zase odjel někam do toho jeho milovaného Středomoří, dlouho jsem to vůbec nechápala. Proč?

Většinou o tom mluvil velice pozitivně, dělal si z toho legraci, říkal, že se tak naučil španělsky, francouzsky, italsky, vyprávěl, jak kradl jídlo v supermarketech, jak chodil zadarmo na kafe v barech ve Španělsku, jak třeba jedl tři dny jen hrozny vína, protože neměl peníze a zrovna chodil mezi vinicema a nic jinýho k jídlu tam nebylo. A tak dál...

Jenže já? Jsem ženská a tak jsem viděla jeho mámu, která se o něj musela přece bát, on se sebral, odjel a za 2 měsíce poslal domů pohled z Marseille:

"Jsem zdravý a daří se mi dobře."

/myslím, že jeho máma neví to co jsem nevěděla ani já, přesně tuhle větu museli psát vězni z koncentračních táborů za II. světové války
domů svým rodinám a příbuzným/

Když si představím, že něco takovýho by mi někdy udělal F..... Jenže on? Co říká je tak blbý!!! Říká, že si přeje, aby jeho děti v 18 utekly z domova s nějakou bandou pankáčů, aby spaly v kanále a naučily se žít po svym, aby poznaly co to je žít si po svym, aby se naučily nevážit si peněz.... Je to tak ztřeštěný a on se tomu směje, já mu nadávám a on říká pořád to samé. Podívej se na mě, jen se na mě podívej, přišel jsem tou dobou takhle prožitou o něco? A pro jistotu si sám odpoví: Ne. O nic jsem nepřišel. Naopak potkal jsem plno lidí, naučil jsem se plno věcí a dneska se mám skvěle. Podívej jak vypadám, pořád jsem mladý, šťastný, úspěšný, pořád mám kam jít a co dělat. Pak do toho ještě zaplete Komenského, člověk prý má do třiceti studovat, pak pět let cestovat, pak pět let pracovat a pak teprve založit rodinu. Takový kec! Nevěřím mu ani slovo, na tohle je expert, všechno dokáže takhle blbě odůvodnit nějakým citátem, je schopný naprosto přesvědčivě tvrdit, že v Barceloně potkal vysokoškolské profesory, kteří mu záviděli jeho život a řekli mu, že to co on dělá si mohou dovolit jen ti nejlepší z nejlepších. Jsou to kec? Představte si, že jste jeho máma a že sedíte celý život doma na malé vesnici v jižních Čechách a čekáte jestli vám pošle aspoň pohled z Paříže nebo z Neapole nebo odněkud z Afriky. Líbí se vám to pomýšlení? Že se vám líbí? Známe jeho mámu a té se to líbí a je na něj hrdá a má proč, v celé té vesnici není nikdo jiný, kdo by viděl takový kus Světa a když byla jeho máma mladá, tak snila o cestování jenže se narodila v roce 1941 a všechno se semlelo tak, že nikdy nikde nebyla, zato tam byl její syn. Není to krásný? To jak žil se mi jistým způsobem líbil, jistým způsobem mě to sralo, jistým způsobem mě to přitahovalo. Asi proto, že jsem nic takovýho nezažila. A jistým způsobem jsem taky střelená, to si zas nemyslete, že jsem nějaká úplně obyčejně otrávená rozvedená ženská. Každě má svý úlety a to s tím zmeškaným rozvodem mohlo překvapit jen toho, kdo mě nezná. Někdy dokážu vymyslet a zrealizovat skvělý věci.

S ním twda určitě. Jednou jsem třeba zase jela z Prahy autobusem z práce, je to šílená otrava, jezdila jsem z Knížecí na Smíchově, už před autobusem fronta, pak jsem většinou stála jak pako celou cestu, v jedné ruce igelitku s jídlem, v druhé ruce igelitku s pitím, ve třetí igelitku s jídlem...Jak vidíte, potřebovala jsem většinou tři nebo čtyři ruce, ale znáte to, narostly mi jen dvě.

Takže průser. Den co den, od pondělí do pátku, od ledna do prosince. No nic. Stejně jsem občas jezdila autem s kámoškama.

Jednou jsem si zkrátila čekání návštěvou tržnice přes ulici, Vietnamci a podobně a stánky s hadrama, tenkrát mě velice zaujaly dva stánky, kde měly dost dobrý a úžasně laciný spodní prádlo, , tak jsem si vyzkoušela nějaký podprsenky a tu nejlepší jsem si koupila, skvěle mi sedla a za tu cenu, tak jsem celá šťastná vlezla do autobusu a někde v půli cesty si s hrůzou uvědomila, že jsem při tom úplně zapoměla na igelitku s papírama z práce, byly tam nějaký faktury a dopisy, jeden obrovský dokonce do Švédska, no hrozný pocit, co teď? Tak jsem mu zavolala, naštěstí byl v práci a řekl, že tam sjede a zařídí to. Jo ještě jsem zapoměla dodat, že jsem v té igelitce měla také malou hezkou plastovou lahvičku od vody San Benedetto, s pomerančovou příchutí, on mi jí koupil a mě se líbila, pro Filipa, na ryby.

Tak jsem zavolala a potom asi půl hodiny trnula co a jak.

A on posla SMSku:

"Vše OK, šel jsem kolem pošty, tak jsem to poslal, co ta lahvička, mam ti ji hodit na Dobříš?"

Ten pocit, myslela jsem, že se posypu listím a poseru štěstím, začala jsem se smát, tý lahvičce a vůbec všemu, že je život tak krásnej, když na to přijde, když se na všechno vykašlete a koupíte si krásnou podprsenku a zapomenete na celý svět i na nějaký pitomý dopisy do Švédska, kde to stejně musí stát za hovno, když je tam celej rok zima. A máte někoho, kdo vám nezačne nadávat, někoho kdo vás nezačne poučovat, někoho kdo vám pomůže a ještě si z toho dělá legraci? Já jo.

Tu lahvičku jsem stejně nepotřebovala. Ale vím, že kdybych chtěla, tak by jí přivezl prvním autobusem, za hodinu. A dalším by se vrátil do Prahy.

Pár let po tomhle zážitku mi řekl, že ho to strašně bavilo a že byl jako ve svém živlu, protože už tenkrát mě miloval, ale ještě chtěl udělat něco jiného sám.

Zatím vám neřeknu co, protože je to dost střelený. Podle mě. Podle něj ne, ale to je zase na dyl.

Kapitola 7.A

Nejlepší obchod se slunečními brýlemi a čokoládou v New Yorku

Lunettes et Chocolat

25 Prince Street (mezi Mott a Elisabeth Str.)

tel. 212-925-8800

(majitelé z Hondurasu a Tuniska, čokoláda z Francie-vynikající)

Asi měsíc jsem žila takhle, byla jsem s Josém a jen ve čtvrtek večer jsem chodila s ním, řekla jsem mu, že mám partnera. Neřekl nic, řekl, že jsme kamarádi.

Bože můj, já vám zapomněla říct, že jsem se nespětla, když jsem měla dojem, že už jsme se někdy někde viděli. Já se nechtěla hned zeptat, ale on to řekl sám, že na té pláži si mě všimnul a potom chodil po městě a strašně moc si přál, aby mě potkal samotnou.

Prý takhle viděl kdysi jednu velice krásnou Andalusanku v Seville, jen jednou a tak tam byl ještě čtyři měsíce a moc si přál potkat jí ještě jednou. Nepotkal...

A na té pláži, prý jsem mu připomněla jednu krásnou slečnu, kterou potkal v baru K2 v San Martí Sarroca, jestli to nevím, tak to je taková malá vesnice blízko Villafranky a...A já si vzpomněla!

Byl to on, kdo mi dal cigaretu a pak se mnou hrál kulečnick a pak za mnou nepřijel do Barcelony. Jenže on mi řekl, že za mnou přijel, hledal mě a nenašel. A našel mě za 15 let...Taková náhoda! Jako socioložka musím říct, že ta pravděpodobnost byla maličká, jen v Barceloně žijou 3 miliony lidí. A on si mohl vybrat také jiné město ve Španělsku, prý přemýšlel o Malaze nebo Valencii nebo Alicante, ale nakonec se rozhodl pro Barcelonu. Prý také kvůli mě. Prý ho napadlo, že mě tady určitě potká. Tomu ale nevěřím, určitě to řekl jen tak, aby mi udělal radost nebo aby mě svedl.

Byla jsem přece s Josém.

Jenže Josému jsem to pořád ještě neřekla. Nechtělo se mi. Vždycky jsem si říkala, že to udělám příští týden, jenže pak se to nehodilo, José byl zamilovaný až za ušima, plánoval, jak se přestěhujeme do Madridu, najdeme si tam byt, on tam může mít skvělou práci a já? Pro mě něco určitě také najdeme, v Madridu je to přece tak snadné. José měl v Madridu plno kamarádů ze střední školy, skoro všichni z jeho třídy šli na vysokou do Madridu a on snad jako jediný do Barcelony, vystudoval tady, našel si tu práci, ale pořád ho to táhlo do hlavního města. I na fotbale fandil Realu, mě fotbal baví a samozřejmě fandím Barceloně. Takže jsme se spolu vždycky dvakrát do roka hádali a sázeli, kdo vyhraje derby Real - Barca, holky si ze mě vždycky dělaly legraci, jak můžu chodit s někým, kdo fandí Realu, že to je hrůza...

Ale to byla jen legrace. Legrace to přestávala být, když se objevil on, holky byly skvělé, já jako chodila s nimi na kus řeči a José to tak bral a nikdy tam nechodil, říkal, že poslouchat nás čtyři by vydržel tak 10 minut a pak by se musel jít někam opít.

Zkrátím to. Stejně tušíte, co se stalo.

Kapitola 7.B

I naše kubánské prostitutky jsou lepší než nějaké špinavé coury stojící na zaprášené výpadovce z Mexico City.

(Fidel Castro, v druhé polovině jeho šestihodinového projevu na náměstí Revoluce, 16.5.1998, La Habana, Kuba)

Vzpomínám si na první Vánoce, když jsme se poznali. Když jsme se poznali, tak bylo září. A pak ty Vánoce, v práci byla jako obvykle vánoční besídka, ta uhozená akce, radši to nebudu moc rozebírat, něco málo se vypilo, vyslechla jsem si pár obvyklých historek ze života majitelů projekční kanceláře, spolu jsme moc nemluvili, bylo tam dost lidí a tak jsem se prostě sebrala a šla jako normálně na autobus, on se mnou šel ještě dolů na chodbu na cigáro a řekl něco jako že mě má moc rád, já to tenkrát nechtěla slyšet a tak jsem se zeptala, jestli si mám najít jinou práci. On že ne. A bylo to tak. Po Novým roce to bylo stejný, prostě jsme spolu chodili - do práce.

Trochu kecám, jednou jsme spolu byli ve stavovském divadle na Faustovi a já pak dostala od svého přítele pěkně na frak, řekla jsem mu, že jdu do divadla s kolegy z práce a skoro to byla pravda, jen ti kolegové - to byl on. A můj přítel mě viděl, jak spolu jdeme po Národní třídě...

Radši to nebudu moc rozebírat, prostě jsem si řekla, že toho nechám a nebudu dělat kravinu, takže ten rok už jsme spolu chodili jen na obědy do pizzerie nebo do Velryby, párkrát jsme byli na tenise, jednou jsme se byli koupat na Džbáně a jinak nic, jen jsme spolu byli v práci, kouřili a pili kafe a čaj, nic víc.

další Vánoce to bylo jiný, on skoro odešel a našel si jinou práci, od září do prosince zašel do kanceláře jen občas, párkrát mi zavolal a velice nesměle se mě zeptal, jestli bych s ním šla někdy na oběd, potom někdy koncem listopadu přišel s tím, že pojedou do Ameriky, do New Yorku.

A já... ani nevím proč, prostě jsem mu koupila vánoční dárek, takové hrnky na čaj nebo na kafe, líbily se mi a říkala jsem si, že jemu se budou líbit také, ony ty hrnky byly fakt hezký, za nějaký čas mi vyprávěl, že když u něj byla Hanka na návštěvě, tak si těch hrnků všimla a moc se jí líbily. On mi dal láhev nějakého španělského nebo francouzského vína, vlastně ne, to mi dal rok předtím, dal mi takový francouzský likér z borůvek nebo ostružin nebo čeho a k tomu láhev bílého burgundského, s návodem, jak se z toho vyrábí nápoj zvaný Kir, na první pohled to vypadalo, že si to zase vymyslel, včetně té historky o tom, proč se Kir jmenuje zrovna Kir.

Jenže tentokrát to byla naprosto vyjimečně pravda.

Vlastně mi pořád nosil takový dárky, jídlo a pití, všelijaké dobroty z toho jeho Středomoří, všechno to bylo výborný, třeba italskou kuchyni moc ráda. A když pak přijel ke mně domů, tak jsem mu udělala obyčejný palačinky s marmeládou! Ale chutnaly mu...moc. Je jedno staré české přísloví, které říká, že láska prochází žaludkem, moc se mi to nelíbilo, připadalo mi to takový nicotný, měla jsem představu manželky, která stojí doma u plotny a čeká na manžela, který do sebe večer naláduje 10 knedlíků, flák masa, kýbl zelí a spláchně to několika lahváči...

Naštěstí to s některýma chlapama bylo jiný. I s ním. Často to bylo úplně naopak, on uvařil něco pro mě, přivezl to do kanceláře a naservíroval to všechno na krásný barevný talíře, s přílohami, s pečivem, s minerálkou, takhle Vám to asi nepřijde, ale já byla vždycky hotová, většinou to byly strašně jednoduchý jídla, třeba chřest v nějakým nálevu s dresinkem nebo s jinou zeleninou. Prostě to bylo jednoduchý a prostý. A strašně dobrý.

Vím, že knedlíky nebo buchtu neumí, ale v tomhle nemá konkurenci.

A on přitom vzpomíná na časy, kdy cestoval bez peněz Evropou a říká, že nejvíc si v životě pochutnal, když si třeba po několika dnech mohl koupit bagetu se sýrem, natrhal k tomu někde na poli pár rajčat, koupil si láhev laciného červeného a udělal si piknik někde na skále nad mořem a pozoroval přitom západ Slunce.

A vzpomínal přitom na jednu svojí lásku, kterou znám jen z vyprávění. Taky Martina. Velká romantika. Jednou...ale to už znáte. Poslední romantik 20. století.....

Kapitola 8.A

Nejdivočejší vegetariánská pizza

*složení: tofu ze zeleného čaje
pesto s bazalkou
houbičky shiitak
karamelizovaná cibule
sušená rajčata
restovaný česnek obalený v moučce ze zeleného čaje*

*bistro Viva Herbal
179 2nd Ave
tel. 212-420-8801
(i vegetariánská strava je někdy k jídlu!!!)*

Ze začátku mě to s ním pěkně štvalo, byl tak neskutečně antiintelektuální, s mými přáteli z university si šel sednout a popovídat jen jednou a pak řekl, že ho to sere, poslouchat takové plky. A že radši půjde na pláž a bude poslouchat vlny a pozorovat horizont, že se mu u toho krásně přemýšlí a že ty vlny mu řeknou stokrát víc než všichni ti profesoři, asistenti a docenti, se kterými já chodím diskutovat do barů kolem univerzity. Řekl, že on už má naštěstí svoje intelektuální období za sebou a že je šťastný, že z toho vyrostl tak mladý, spousta lidí se konce svého intelektuálního dospívání nikdy nedožije, umřou a stále ještě přemýšlejí, tápou, nevědí, hledají, stále jsou na cestě a nikde nevidí cíl. A nikdy ho nenajdou.

Ta oblíbená věta "důležitá je cesta a ne cíl" je prý obrovský omyl lidí, kteří ještě nedospěli. Ten, kdo ten cíl najde, ten prý pozná, co to je radost a štěstí a klid.

Když jsem to poslouchala, tak jsem měla chuť říct, že to NENÍ pravda, že se vytahuje a že on sám nic neví a ničemu nerozumí.

On ještě skromně dodal, že je šťastný a spokojený právě proto, že došel na konec své cesty a je mu jedno, jestli něco ví či neví a jestli něčemu rozumí nebo nerozumí.

Ten konec jeho cesty jsem já, řekl, že musel projet Španělsko, Portugalsko, Francii, Itálii, čtyřikrát musel do New Yorku, musel jet do Buenos Aires, na Kubu, musel jít do Santiaga de Compostella, musel přejít Saharu až do Timbuctou. A to vše jen proto, aby v klidu zajel do Barcelony a našel mě. No a to se mi líbilo.

Tak jsem ho přestala tahat na ty naše srazy a debaty a když jsme se pak večer sešli doma, tak jsme si vyprávěli. Já mu říkala o tom, co jsme řešili a on...on mi vyprávěl o vlnách a o tom, co ten den viděl na horizontu, na té lince, kde se potkává moře s nebem.

Bavilo mě to.

Bylo to hezký. Je to hezký. Líbily se mi ty jeho legrační věty a souvětí. Smála jsem se. On se smál také.

A začal mě učit česky. Tak... že mluvil o vlnách, o moři, o nebi, o tom, co viděl na horizontu. Česky. Já poslouchala a říkala..."ano"... "já vim"... "ja rozumim". A pořád jsem toho říkala víc a víc. Až jsem se naučila česky. Jak? To můžete posoudit samy.

Já jsem spokojená.

Kapitola 8.B

Škoda, že nejsem lesba. Všichni ti chlapi už mě serou, jeden větší blbec a vejtaha než druhý a nejhorší je ten mladej Kennedy, myslím, že to s ním brzy skončím a odstěhuju se na nějaký ostrov v tichomoří.

(Marilyn Monroe, bar Calypso, Beverly Hills, LA, Kalifornie)

Moje vyprávění už brzy skončí a vy všechny, moje milé dámy, určitě čekáte, že přijde klasický happy-end. Něco jako ve všech správných pohádkách, ať už jsou pro děti a říká se jimk opravdu pohádky, nebo ať jsou pro dospělé a jmenují se romány, povídky, novely, cestopisy a podobně. Něco ve stylu přišli, potkali se, viděli se, seznámili se a až zazvoní zvonec, tak spolu budou žít až do smrti.

Pořád říkám on, on a on a vy si myslíte, že on je ten princ, který zabije sedmihlavého draka, princ který šel přes devatero hory a devatero řeky a našel studánku s živou vodou nebo mi přinesl tři zlaté vlasy děda Vševěda nebo splnil tři moje přání.

A za odměnu dostane půl království a krásnou princeznu.

A ta princezna jsem já.

Kapitola 9.A

Také něco pro pány - nejlepší místo v New Yorku na balení svobodných a nezadaných žen ve středním věku (28-35 let

*restaurace Tortilla Flat
767 Washington Street
tel 212-243-1053*

Jak vidíte, tak se mi do toho moc nechce. Nechce. Prostě José jednou přišel do baru, kde jsme všechny byly...já, Mercedes, Pilar i Evita. Holky tam byly. A já ne. José mi totiž běžel říct, že konečně dostal tu skvělou nabídku práce v Madridu, mohl pracovat na francouzské ambasádě, večer našel vzkaz na záznamníku a byl radostí tak bez sebe, že se rozběhl za mnou, aby mi to řekl a aby jsme to hned oslavili.

Znáte to, člověk je šťastný a myslí si, že všechno je skvělé a krásné a úžasné. Jenže já tam nebyla. Seděli jsme v Barcelonettě a potom jsme se procházeli podél pláže, kolem olympijské vesnice, zašli jsme tam na večeři a také tam to bylo krásné, byl krásný podzimní večer a všichni jsme ještě byli šťastní - já, José i on. Jenže to mělo brzy skončit, takovéhle štěstí ve třech jaksi nefunguje, trojka je prostě blbý číslo. Takže štěstí pro tři skončilo před devátou...

Holky mi to pak vyprávěly, seděly v baru a kecaly o práci, o těch svých a tak normálně. A po deváté se tam objevil José, přiběhl celý rozesmátý, natřesený, samý úsměv. Mercedes říkala, že když ho uviděla, tak jí napadlo - že je to průser. Úplně jí prý ztuhla krev v žilách.

Jen koukala, jak k nim José běží, celý rozesmátý, rozesmátý a rozesmátý a jak mu postupně tuhne úsměv na rtech, jak se na ně dívá, jak se dívá na Evitu, jak se dívá na Pilar a jak by se chtěl dívat na mě. Holky byly samozřejmě skvělé, nepráskly mě.

Ale to jsem ještě nevěděla. Jako obvykle jsem měla vybitej mobil. A jako normálně jsem se vrátila kolem jedné domů. Byla jsem šťastná, zase to byl tak příjemný večer, rozloučili jsme se po půlnoci a já se těšila na příští čtvrtek, ale také jsem se těšila na Josého, prostě mi to přišlo fajn, mít takového kamaráda, který mě nebalí a je nám spolu dobře. Tak jsem přišla v dobré náladě, José seděl v kuchyni, pil pivo a kouřil, zvesela jsem se ho zeptala, jak se celý den měl, on nic neřekl, jen seděl a kouřil a koukal někam na mě nebo za mě, tak nepřítomně jakoby kouřil trávu nebo něco takového. Pak se zeptal, jak jsem se měla já.

Já na to, že jako normálně, s holkama.

Řekl: "Opravdu?", pak chvíli mlčel a pak se zeptal, kde jsem byla.

Ta vteřina, kdy se vám honí hlavou všechno a nic. Mohla jsem lhát a něco si vymyslet, věděla jsem, věřila jsem, že mě holky nepráskly, mohla jsem říct tisíc věcí, tisíc lží.

A já řekla tu tisící a prvou - řekla jsem pravdu.

Že jsem byla s jiným mužem, přesně takhle - s jiným mužem. Sama nevím proč. Snad promluvil nějaký můj vnitřní hlas, bylo to přece tak kruté: s jiným mužem.

Mohla jsem to říct přece mnohem jemněji, byla jsem s kamarádem, se známým, s přítelem nebo jsem mohla říct, že jsem byla s kamarádkou nebo že jsem potkala starého známého.

Cokoli. Těch tisíc lží. Úplně cokoli. A já řekla tohle.

José kouřil a koukal někam do zdi, tak nepřítomně, jakoby se ho to netýkalo. Nic neříkal. Strašně jsem si přála, aby řekl aspoň slovo, aby začal křičet, aby nadával, aby vstal a běhal po kuchyni nebo aby šel pryč. Ale on nedělal nic, jen seděl a kouřil. Šla jsem do koupelny, spíš jen tak, abych něco dělala, bylo to tak nepříjemné, každá vteřina trvala asi tak minutu a každá minuta asi tak hodinu, takže mi připadalo, že tam stojím tak půl hodiny nebo hodinu.

Když jsem se vrátila, tak tam pořád seděl a zapálil si další cigaretu. Zeptal se...zeptal se, proč jsem mu neřekla, že mám někoho jiného. Řekla jsem, že nikoho jiného nemám, že...že to je kamarád a... Zasmál se a zeptal se, jestli to myslím vážně. Řekla jsem, že ano. Řekl, že příští týden jede do Madridu. A nic víc. Čekala jsem, jestli se zeptá, jestli pojedou s ním. Nezeptal se.

Kapitola 9.B

Zatím jsem byl jen básník. Teď začnu konečně žít a budu dělat to, co mě baví.

Arthur Rimbaud, před cestou do Afriky, Marseille)

Nebo čekáte klasickou řeckou tragédií? Takový závěr, že budete všechny plakat a říkat si:

"jak je to možné, mohl to být tak krásný pár, to je přeci tak nespravedlivé, nám se to takhle sice strašně líbí, ale chce se nám plakat, okolnosti a osud jim nepřály, kdyby se neobjevil ten mizera..."

No řeknu Vám, že těch "mizerů" se objevily spousty. Už jsem z toho byla unavená. Hlavně když jsem se konečně rozvedla, někdy jsem měla pocit, že tu zprávu o mém rozvodu vysílali ve zprávách na Nově a všichni chlapi, co byli buď svobodní nebo rozvedení nebo nespokojeně ženatí to viděli a rozhodli se, že teď mě konečně mužou začít balit.

Teda všichni...skoro všichni. Třeba on se na televizi skoro nedívá, tak to asi v těch zprávách neviděl. Řekla jsem mu to já sama. Že jsem se rozvedla. Ne aby mě balil. A i kdyby, tak by to bylo zbytečný.

Jednou mi totiž řekl, že ho nebaví balit ženský. Fakt. Jestli si myslíte, že je teplej, tak nemáte pravdu. Není teplej. Je...je střelenej. jednou mi řekl, že když je zamilovanej, tak miluje všechny lidi, chlapy, ženský, černochoy, bělochoy, Indiány, černošky, bělošky, Araby, Indiánky, Arabky, prostě všechny. Řekl, že si myslí, že když někdo miluje jen svého partnera a ostatní lidi nemá rád, tak že to je úplně blbě a že to je láska na hovno, že je to jen láska na oko a že mu to připadá úplně blbý, něco takovýho že je jen osamění ve dvou a že on bude radši sám než aby žil s nějakou ženskou takhle dementně, že by miloval jen jí a na ostatní kašlal.

Pamatuju se, že jsme o tom diskutovali celej večer. Věděla jsem, že...Věděla jsem o něm spoustu věcí. I to, že kdysi měl svoje, jak on říkal, "homosexuální období".

Což je něco co vůbec nechápu. Jsem úplně jiná, já se nedokážu s ženskou ani políbit, prostě mi to vadí...A on? Řekl mi, že kecám, že se dobře pamatuje, jak jsem jednou řekla:

"Proč já do prdele nejsem lesba?"

A řekl, že každá ženská je, do prdele, lesba. Jen o tom třeba ještě neví. A většina se jich to nikdy nedozví.

A já že se to prý dozvím.

Kapitola 10.A

Nejlepší tuňák v New Yorku
restaurace Halcyon
151 West 54 Street
tel 212-468-8888

Ještě dneska, když si na to vzpomenu, tak se cítím divně. Nějak mě to tenkrát překvapilo. Všechno. Během týdne bylo všechno jinak. José odjel do Madridu. Jakoby se všechno vrátilo na začátek, zase byl tak nesmělý a mě připadalo, že o mě vůbec nebojoval. Jakoby nebyl horkokrevný Španěl. On také nebyl. A není.

Co vím, tak žije v Madridu, pracuje na francouzské ambasádě a je sám. Pořád do toho vyprávění pletu sociologii, ale i teď se to hodí, podle průzkumů žije 33%

Španělů samotných, bez manželky nebo bez partnerky, bez dětí, všichni říkají, že kvůli práci a kariéře nemají čas na seznamování. Ale je to pravda? Víím že ne.

A stejně to své studenty učím. Co jim mám říkat? Pravdu? Já přece učím sociologii.

A co třeba můj život, jak ten se dá zaškatulkovat? Úplně hloupě a zbytečně jsem se rozešla s mužem, který mohl být klidně můj manžel a úplně nesmyslně jsem si vzala muže, který mi jednou nabídnul cigaretu a o patnáct let později mi ukázal krásné plavky v časopise Ell. A pak ještě ten Lorca.

Asi si myslíte, že jsem úplná husa, ale já si ho fakt vzala hlavně kvůli tomu, prostě se mi to tak moc líbilo. Hlavně ten Lorca. To asi rozhodlo, tři zážitky po kterých jsem asi strašně toužila. A on mi je splnil. Jako nějaký princ. Splnil tři moje tajná přání. A za to dostal půl království a krásnou princeznu k tomu. A ta princezna to jsem byla já.

Kapitola 10.B

Kdyby se každý člověk pomodlil alespoň jednou denně k svatému Antonínovi, tak by byl svět bezpochyby mnohem lepší.

/Mnich řádů kapucínů, klášter La Rábita, Španělsko/

Před Vánoce byla opět v práci besídka, ta uhozená akce, tentokrát zpestřená posezením v Bugsy's. On tam také přišel, později než my všichni, přišel až někdy kolem desáté a strašně se klepal. Říkal, že zima. Byla hrozná zima, to je pravda, pravá česká zima v Praze. Jenže pěkně kecal. Řekl mi to až někdy za tři roky.

V tomhle jsou všichni chlapi stejní. Stejně blbí frajeři, který nepřiznají pravdu, nechápu proč. On mi to nakonec jednou řekl, už ani nevím proč a jak na to přišla řeč, prý se klepal proto, že jsem tam byla já. Ta zima se mu hodila, aspoň se měl na co vymluvit. Ale klepal se nervozitou, protože věděl, že tam budu já. Prý to bylo naposled co se klepal proto, že jsem tam já. Zase kecal? Nevím. Řekl, že tam v Bugsy's si uvědomil, že ti o kterých si myslel bůhví co ho přesvědčili o tom, že není tak trapný a nudný, jak si myslel, řekl, že ho to tam vůbec nebavilo, všichni tam říkali takový píčoviny a on měl chuť jít pryč....se mnou. Prý mi to tenkrát moc slušelo, byla jsem odpoledne u kadeřníka a myslím, že mi to opravdu slušelo. Dost jsem toho vypila, pak už mi bylo blbě, nějak divně jsem to smíchala a pak už zavírali a mě už se nechtělo nic pít, chtělo se mi spát, Stejně už bylo skoro ráno a za dvě hodiny mi jel autobus, tak jsme šli do kanceláře a nakonec jsme tam zůstali sami dva, všichni ostatní odjeli ke svým manželkám nebo milenkám, nebo co já vím. Jen on tam se mnou zůstal až do rána, vlastně to bylo logický, když žádnou manželku neměl. Povídali jsme, usínali jsme na židlích a nakonec mě doprovodil až k autobusu na Smíchov. Byla strašná zima, mrazivé prosincové ráno nebo spíš ještě noc, hluboká tma hluboký mráz, čekali jsme na zastávce, řekl, že mi to strašně moc sluší a že jsem krásná, přitom jsem byla celá zachumlaná v bundě, v šále a čepici, koukaly mi jen oči. Až někdy za pár let mi řekl, že to byl jeden z okamžiků, na které nikdy nezapomene - jak jsem tam stála a koukaly mi jen ty oči a byla jsem ta nejkrásnější žena na světě. Řekl, že za ten okamžik by vyměnil všechny pohledy na obrazy ve všech možných galeriích které kdy viděl - co já vím, tak byl v Muzeu moderního umění v New Yorku, v Louvru v Paříži, v Pradu v Madridu, v Rijksmuzeu v Amsterdamu a asi ještě v mnoha jiných. Řekl, že žádné z těch muzeí se nevyrovnalo tomu mrazivému ránu na Smíchově a mým očím.

Kapitola 11.

Nejlepší brokolice v New Yorku

Restaurace Grappa caffè

112 Court Street, Brooklyn

*telefon 718 - 237 - 4024 (+ excelentní nápojový lístek s bohatým výběrem nápoje,
jemuž vděčí tento podnik za své jméno)*

Svatbu jsme měli v San Martí Sarroca, v tom nádherném kostelíku na kopci nad vesnicí, odkud je vidět Montserrat a všechny ty vinice kolem dokola. Potom jsme byli na statku u babičky, přišla spousta lidí, hosté pozvaní i hosté nepozvaní, byla to nádhera. A potom svatební cesta, vymysleli jsme jí tak, že každý navrhne půlku, týden a týden, ve středu jsme se domluvili, že v neděli zajedeme do Cadaquésu a tam každý řekne, kam by chtěl jet a až do té neděle jsme o tom nemluvili. Byla jsem zvědavá, co řekne on, já totiž chtěla jet do Istanbulu, kdysi dávno jsem četla jednu knížku a pak viděla i film natočený podle té knihy, jmenuje se španělsky La Pasión Turca, česky Turecká vášeň a mě se ta kniha i ten film moc líbily, chtěla jsem Istanbul vidět na vlastní oči, protože převážná část děje odehrává právě tam.

Takže v neděli ráno jsme nasedli do auta a vyrazili směrem na Cadaqués. Z Barcelony je to kousek tak dvě tři hodinky cesty, zastavili jsme se ve Figueras na kafe v jedné staré skvělé kavárně na náměstí, znala jsem jí u ž od dětství, často mě tam bral táta v létě když jsme trávili prázdniny u tety Kristýny v L'Escale, táta si tam vždycky dal kafe s koňakem a mě koupil v obchodě vedle zmrzlinu. Táta seděl v kavárně a já běhala naproti v parku s takovými malými holkama a klukama jako jsem byla já.

On tu kavárnu znal také, skoro se mi chce napsat samozřejmě. Prý jeho nejoblíbenější ve Figueras, když tady tudy v devadesátých letech dvacátého století projížděl na jeho cestách z Francie na jich Španělska, tak vždycky zašel. Vyprávěl, jak se v téhle kavárně naučil milovat Salvátora Dalího, který tu prý také

bezpochyby sedával nebo tu byl aspoň se svým otcem, když byl malý kluk - asi tak stejně jako já, když jsem byla malá malá holka. Prý nikdy nebyl v Dalího muzeu, které je o pár ulic dál na druhé straně náměstí, prý mu to přišlo zbytečné. Říkal, že tady v té kavárně se dozvěděl o Dalího duši mnohem víc než kdyby chodil 4 hodiny po muzeu mezi zástupy turistů a milovníků umění. Tím mě vždycky iritoval, muzea ho vůbec nezajímala, když jsem někam šli tak mě tam prostě poslal a řekla, že na mě počká v nejbližší kavárně, já chodila po muzeu a on tam seděl a pil kafe a kouřil a když jsem se vrátila, tak jsme si o tom muzeu povídali a on vypadal strašně spokojeně. Říkal že ho nebaví koukat na obrazy a sochy, že už to všechno stejně někdy ve svém minulém životě viděl a že mu to přijde zbytečné, že si mnohem raději poslechne, když mu o tom budu vyprávět, že ho mnohem víc baví koukat na mě a poslouchat přitom moje vyprávění o tom co jsem tam viděla.

Ze začátku mě to štválo, ale můžu vám říct, že teď se mi to líbí. Je to hrozně fajn, já totiž muzea miluju, vždycky když z nějakého odcházím, tak jsem nadšená. A teď mám někoho, komu o tom svém nadšení mohu vyprávět. A on je taky nadšený. Svým způsobem má pravdu, o umění toho ví dost, často si před ním připadám úplně hloupá, On jen sedí v kavárně a kouří a stejně všechno ví - jako by v tom muzeu byl se mnou. Často ho podezřívám, že tam stejně už někdy v minulosti byl. On byl totiž skoro všude. A když mu řeknu, že kecá, že to nemohl stihnout, tak řekne, že tam byl ve svých minulých životech. Když to někdo nechápe tak řekne, že to je něco jako ve filmu Highlander. Cestování v čase a prostoru. A ještě k tomu dodá další svojí oblíbenou větu o tom, že chápe to co říkají australští domorodci - pro ty je prý úplně normální, že jeden člověk může být v jednom okamžiku na dvou místech. A on prý že tomu rozumí a chápe to. Prý je to velice jednoduché. Být tady i tam.

Kapitola 11.B

Kdyby mě o to někdo z mých přátel požádal, tak bez problémů vezmu poslední kopie všech svých filmů a spálím je třeba někde na ulici v Latinské čtvrti. Tak si představuju surrealismus.

(Luis Buñuel, rozhovor s Andrew Bowlesem, bar hotelu Plaza, New York)

Potom začal jezdit do New Yorku, každý rok tak na měsíc na dva nebo tři, já se tam chtěla taky podívat, znala jsem to město jen z vyprávění a filmů, ale to už víte. Poslal mi odsud pár pohledů a když se vrátil poprvé, tak mi to ukázal na mapě, já fakt nevěděla kde to je, ale to už taky víte. Řekl, že to je na Východním pobřeží, když jsem se začala učit anglicky (hádejte s kým), tak jsem se dozvěděla, že New York je EAST COAST a San Francisco a L.A. jsou WEST COAST.

Tak jsem se to teda dozvěděla a on vypadal spokojeně, jakoby mi řekl něco úžasnýho, něco, z čeho bych měla být šíleně odvázaná. Ale aby se zeptal. Jestli tam chci jet taky? To ho ani nenapadlo, jenže ono ho to napadlo, jen se nezeptal. Tak jsem se zeptala já. Neřekl ani ano ani ne, pamatuju se na to, pár dní po tom, co jsme o tom mluvili mi napsal zase tu jeho SMS:

"Nedokážu ti napsat, abys nejezdila do New Yorku, když nepojedeš, tak se nic nestane, ale můžeš přijet, ať už to znamená cokoli - fakt cokoli.M."

Abych to objasnila, v té době jsem ještě nebyla rozvedená, měla jsem přítele a vedla jsem takový schizofrenický život, znáte to, ne jeden ale dva (nebo tři) různé životy a ani jeden nebyl ten pravý, každý z nich měl nějaké výhody a každý všelijaké komplikace, takže když se to dalo dohromady, tak to stálo za hovno.

Vím, že mluvím dost sprostě, ale to jsem se naučila v práci, skoro vždycky jsem dělala mezi chlapama a ti si nebrali servítky, tak normálně, sprostý vtipy a ty jejich narážky, ze začátku mě to děsně sralo, nenáviděla jsem, když třeba někdo řekl "kozy". Jenže za pár let jsem si na to zvykla a teď mi to přijde normální, když mluvím o dámském poprsí, tak řeknu skoro vždycky kozy a je mi to fuk. No nic, to byla jen taková odbočka, na vysvětlenou.

Prostě mě v té době dost věcí sralo a záviděla jsem mu, že si může jen tak na dva měsíce odjet do New Yorku a dělat tam třeba číšníka nebo něco podobnýho, mě by se to taky líbilo, dělat v Americe číšnici. Jenže jsem neuměla ani slovo anglicky, teda znala jsem tři věty, znala jsem to z filmů:

I love you.

Fuck you.

Thank you.

Kapitola 12.A

Nejlepší místo, kde se rychle vdát či oženit v New Yorku

1 Centre Street, 2. patro

City Clerc Office, Municipal Building

tel. 212-380-2400

(vše potřebné vyplníte za 20 minut, přijdete za 24 hodin a za dalších 20 minut je po všem, a to za pouhých 30 dolarů, rychlé a snadno, poprvé i popáté)

Zase jsem se trochu zakecala. Dali jsme si to kafe ve Figueras a za půl hodiny jsme byli v Cadaquésu.

Já jsem navrhla ten Istanbul. A on? Čekala jsem všechno možné, jen ne to, co řekl. Řekl, že

pojede ještě kousek na východ a na jih, řekl, že navrhuje Bagdád a Káhiru!

Takže z toho nakonec byly tři týdny, týden v každém z těch měst, bylo to naprosto dokonalý, nikdy jsem nic takového nezažila, do té doby jsem byla jen po Evropě a v Latinské Americe a teď jsme jeli do úplně cizích zemí, na ulicích jsem nikomu nerozuměla ani slovo, na obchodech byly ty krásné arabské klikyháky...

Byl to Orient jak z pohádky. Všechno bylo nové a jiné a mezi všemi těmi vůněmi a barvami jsme byli my dva, jako ztracení v čase a prostoru. Na ty tři týdny jsem zapoměla na Barcelonu, na Evropu a na celý svůj předchozí život. Jestli jste někdy četli Pohádky tisíce a jedné noci, tak si to umíte představit.

My jsme těch nocí nezažili tisíc, ale jen dvacet jedna, ale i to bohatě stačilo.

Myslím, že takových dvacet jedna nocí už nikdy nezažiju. Jednou mi vyprávěl o filmu, který kdysi dávno viděl v Čechách. jedna z hlavních postav tam říká:

"Jsou okamžiky, pro které stojí za to žít, možná právě proto jsme se narodili, abychom prožili to, co včera, vím, že na to možná

doplatíme a nějaký hlupák nám udělá ze života peklo, ale kdyby šel vrátit čas, tak to udělám zas a znova, protože to bylo krásný

a všichni jsme byli ten večer šťastný, vím, že to ti hlupáci nikdy nepochopí, oni nebyli nikdy ani minutu tak šťastní jako my včera celý večer

a celou noc a tak se nám pomstí, budou nám chtít dokázat, že být šťastný je zločin a hřích a budou nám nutit jejich život, ten jejich nudný smutný

otrávený život. A možná nás dostanou. Jenže mě to nevádí. Já se jim budu smát, dokud to půjde. Víam, že nakonec mě dostanou, nakonec se nebudu smát, budu zlomený, zničený nebo mrtvý. Ale budu vědět, že i když jsem na tom takhle, tak někde jinde daleko budou na Světě šťastní lidé, tak jako my včera večer. A ten věčný boj mezi dobrem a zlem a mezi štěstím a strachem bude pokračovat a nikdo nikdy nevyhraje. Uteč."

Asi to říkal trochu jinak a hlavní postava toho filmu to asi také říkala trochu jinak, ale to nevádí. Když si to po sobě čtu, tak vím, že to tak nějak bylo.

A tak Vám budu vyprávět pohádku.

Pohádka dvacetiajedné noci.

Kapitola 12.B

Miluju unavená dopoledne, právě jste se probudili, je deset ráno, zajdete do kavárny a koukáte z okna, pijete kafe, kouříte a nic neděláte - na ulici všichni někam spěchají...Není život krásný?

(Robert Smith, zpěvák The Cure, rozhovor pro časopis The Face, léto 1990)

Jak vidíte, tak jsem taky pěkně ukecaná, původně jsem Vám chtěla říct, že tohle vyprávění nebude žádná pohádka ani žádná tragédie.

To, co jsem říkala na začátku, že mu vařím snídani a že jsem na něj nasraná kvůli včerejšku...tak to vůbec neznamená, že spolu žijeme. Nebydlí u mě. Jen přišel v sobotu

ráno na návštěvu, slíbila jsem mu totiž, že mu půjčím jeden kompakt, minulý pondělí jsem si koupila několik docela zajímavých cédéček, byly jsme v Praze s Hankou a

omylem jsme zapadli do megastoru s muzikou, spíš mě tam zatáhla Hanka, ale mě se tam taky něco líbilo. Dokonce jsem si koupila i nějakýho Francouze, asi proto, že mi to kdysi pouštěl v práci, je tam jedna písnička, kterou určitě všechny moc dobře znáte, snad to napíšu dobře, jmenuje se to Žotém, francouzsky / to jsem opsala z obalu/

Je t'aime....moi non plus.Prý to znamená "Miluju tě já už ne". To "miluju tě" zpívá chlap a to "já už ne" zpívá ženská. Jak jinak. Já bych tohle mohla zpívat kolikrát, celý život, poznala jsem tolik chlapů, který mi říkali, že mě milují a já musela kecat a tvářit se a usmívat se. Přitom jsem jim chtěla říct já už ne. A táhněte k čertu a dejte mi pokoj a nechte mě. Nechci poslouchat vaše řeči o tom, co všechno spolu budeme dělat, 90 procent toho se stejně nikdy nestalo, byly to jen kecy a sliby a žvásty, možná jsem tomu kdysi dávno věřila, ale to jsem byla mladá a blbá. teď už ne. Já už ne. Moi non plus.

Jen občas to bylo jinak. Jednou dobou jsem se chtěla podívat do New Yorku. A potom jsem tam jela.

Kapitola 13. A

*Nejlepší půjčovna feministických pornofilmů v New Yorku / naprostá klasika v oboru ! /
Jmenuje se Toys in Babeland*

Adresa: 94 - Rivington street, tel. 212 - 375 - 1701

Pohádka dvaceti a jedné noci

Ve jménu Boha milosrdného a slitovného, toto je příběh muže, kterého jsem potkala a stala se jeho ženou, příběh muže, který musel zemřít, aby mohl žít, příběh muže, který teprve po své smrti a po svém novém zrození potkal tři sudičky, které mu vyjevily jeho osud a naplnily jeho život pravdou, kterou nikdy nehledal a přesto našel, protože jeho osud tomu tak chtěl.

Sudička první řekla mu : osud tvůj byl napsán v té knize, kterou jako malý cvhlapec četl jse a neuvěřil, byla jsem s tebou když jsi o tom, že čistokrevný Brazilec nikdy nedá na rady svých přátel a nepřátel, vždy v klidu a s úsměvem vyslechne tvé rady a pak sám co chce udělá a tys ten Brazilec a nikdy nedáš na rady svých přátel a nepřátel, jinak tě stihnou muka pekelná.

Sudička druhá pak řekla mu: já byla s tebou, když na cestách jsi byl a říkám ti, že měla pravdu ona žena

která velebila život tvůj a řekla, že jen nemnozí a vyvolení mohou žít, jak žiješ ty. Ty žít tak budeš dál a jinak čekají tě muka pekelná.

Sudička třetí pak konečně mu řekla: já pravím ti, že pravda je to všemocná, že pravdu měla ona žena, když řekla ti, že kdybys jen jí potkal, tak žil bys stále dál a říkám ti já, nenajdeš-li svojí ženu, pak čekají tě muka pekelná.

Já vám teď budu vyprávět příběh o tom, jak jsem se stala jeho ženou a o cestách klikatých, které jsme spolu prošly za noci kdy měsíc byl v úplňku v cizích krajích, kdy ukázalo se, že je kouzelník a noc co noc posadil mě na létající koberec a já uviděla neviděné, uslyšela neslyšené, a pocítila, to co nikdy předtím ne. Tak nastala noc první, noc černé se snesla na město, jež druhý Řím se zove. Ač žebračka jsem, knih mnoho znám a rozumím jazyku havranů a potkanů. Sedím schoulená pod kusem hadru, jež domovem mým jest. A vidím muže, jež podél zdi se plíží, zeď z mohutných kamenů ta zeď je vysoká a nedobytná a v té zdi jen tajný východ je. Ti muži pak ten otvor otevřou a další muži do města se hrnou. Nezvaní a nepozvaní, v plné zbroji, budou slavní ač nezvaní a nepozvaní, vstoupili do toho města pyšného za úsvitu jarního dne roku tisícího čtyřstého a padesátého a třetího. Jasná noc plná hvězd snesla se na město Istanbul a odbyla hodina třetí. On ulehl pak na naše lože a moje ňadra políbila a spojila se naše těla a já přála si by čas ten trval a nikdy nikdy neskončil. Když k modlitbě ranní svolával hlas, pak slunce vyšlo a skončila noc první.

A když sklonilo se slunce k západu, pak nastal noc druhá. Stojím na náměstí a vidím čtyři roční období, na severu zima na západě podzim na jihu léto, a na východě jaro. Pak ulicí jdu směrem k moři a všude kolem strašidelné ruiny domů, kde lidé kdysi bydleli, kampak se asi poděli. Teď se v nich prohánějí krysy a stíny žebráků. Stařena na rohu mi nabízí cigarety, tak laciné, že mohou být jen pašované, co by tak asi řekl Nostradamus ten nesmrtelný astrolog a podvodník, který zde taky byl. Je to snad on převlečený za tu stařenu na rohu? Odbila hodina třetí a on vklouzl na mé lože. Políbil mojí šíji a za mými zády spojila se naše těla, však vím, že i já jsem to tak chtěla, ňadra má se chvěla pot stékal z mého těla, na tebe jsem zapomněla, můj Bože, miluji toto lože, když k modlitbě svolává hlas a konec noci druhé přišel čas.

Když spadlo slunce za zlatý roh tak nastala noc třetí. Kam ponesou mě naše sny dnešní noci? Letím nad mraky a vidím vysokou skálu a kolem té skály království a krále jež není vznešeného původu, ten král otevřít chce bránu na kterou 24 předchozích králů dalo jeden každý jeden zámek a on je všechny vypáčí a projde sedmi komnatami a na konci té poslední a sedmé přečte na zdi nápis: "Kdo otevře bránu a spatří tento nápis, ten je poslední král tohoto království. Stíny bojovníků, jež jsi viděl v předchozích komnatách, obživnou a smetou tvé království." A král se třese píše se rok 132 éry bojovníků. Hodina třetí odbila a on ulehl po mém boku zas, na zádech leží a já na něj usedám cítím jeho tělo v těle mém, jako na divokém oři, kdybych jela bez sedla a bez uzdy, můj oř se zastavil a na zadních se vzpíná, cítím že jízda skončí již a mé ňadro ke rtům jeho už je zase blíž a blíž a blíž. Však modlitby hlas z daleka se ozývá a já vím, že konce noci třetí moc už nezbývá.

Za minarety slunce sklání se zas a noci čtvrté přišel čas. Kterého města uslyším dnes hlas? Zní tak sladce, voní barvami zelená, bílá a červená, bazalka sýr a rajská jablíčka. Nad ranní mlhou nad vlnami obrysy hory jak obnažené ňadro ženy a křivolaké ulice a křik a shon a kostely, kde v mramoru je zapsaná historie světa od Adama od Evy až po Poslední soud. Město, kde sám básník rozplakal se nad tou krásou, město zlodějů a žebráků, město, kde Germán s marionetou tančil tanec života a smrti, město betonových kvádrů naplněných lidskou krví, město, kde Anarchista zplodil nevlastního syna, matematika jež filozofii si spletl se smrtí.

Pak uhodila třetí hodina a kolem mě se rozprostřela ještě větší tma. Za svitu jediné svíce nádherná hostina ozářila moje líce, on snědl vše co rozprostřel na mém bílém těle, pak lahodné a opojné menu připravila jsem si já, vlastníma rukama. A vše co z hostiny té zbylo jazýčkem mlsným jsem chutnala, vonělo to a tělo mé se chvělo, co on mi dal to byla mana nebeská. Však modlitba již k probuzení vyzývá a noc čtvrtá minulost je ztracená.

Slunce za obzor zas chvátá, přiblížila se noc pátá. Teď bloudím zcela ztracená, všude jen skály, hlubina bezedná. Z jeskyně temné sledují mě oči, zří na mě rytíř otrhaný, co dřív šaty byly jsou jen hadry a jedna berla zlomená nohu podpírá, už na mě mluví a divný přízvuk má, jistě to horal ze vzdáleného Baskicka. Co říká mi je k nevíře, ve stopách Kříže rytířů chce jít ke Svatému hrobu a já, která vím, co budoucnost je, já vím, že on to dokáže. Stejně jak to, že skloní se před ním i pyšné oči Paříže.

Hodina třetí v mžiku teď začíná, já stojím před ním nahá a v objetí jeho rukou hned spočine veškerá váha má. tak uprostřed místnosti v objetí jeho sedím a se hlavou zvrácenou na modrý strop hledím a připadám si jak když letím, jen on nohama se země dotýká, já létám jak volavka a do ucha mi šeptá slova tajemná, jsi má víla a do věčnosti se mnou tančí, když dotknu se zas země, tak ozývá se ranní modlitba, noc pátá již svou bránu zavírá.

Slunce k odpočinku již se opět ukládá a noc šestá rychle nastává. Letím zas nad městem, čarodějnice na koštěti a dvě letadla doprovázejí mě na mé cestě, já hbitě proplétám se mezi vysokými domy, však ta letedla ne, lidé střemhlav vrhají se do hlubiny bezedné, já toho však nedbám a navštěvuji pramen vody zázračné a prosím vládcce ostrova by má slova vyslyšel, jen on ví co věčnost je a síla jeho nikdy nezhyne, kdo slyšet chce ten slyší, kdo vidět chce, ten vidí, kdo mluvit s ním chce, ten jeho hlas uslyší, mezi proudy vody moudrost jeho skrytá je, kdo podvolí se podlehe.

Zas hodina třetí hlásí příchod svůj a na lože mé spěchá ke mě milý můj. Dnes tak něžný je, zdá se, že nejen čas stojí jak zastavil se v proláklíně mojí, čas plyne nic se neděje, čekáme na rozednění, noc šestá končí a úsměv rozhostil se na jeho tváři, svítání přichází při ranní modlitbě.

Sedmá noc již je tady, já nedočkavá jsem na její vnady, předtím však jdu po vysokém mostě, jež město na dvě části rozťíná, ve vykřičené čtvrti černý muž ke svátku mu přeje, dnes je svatého Martina, voní z něj černá Afrika a Ježíš s roztaženými rukama pozoruje láhev vína, jež kutálí se po ulici z Horní čtvrti a bláznivý Germán s kamerou na zádech se směje, když Matka boží melodii tklivou k tomu zazpívá, trh s černým masem prázdnotou už zeje, noc v tomhle městě pečených kaštanů se v dýmu zalyká.

A hodina třetí poslední, před cestou za Sluncem, můj milý objímá mě, hledím mu do očí a toužím po tom všem co bylo tu v tom městě, vílou jeho noc co noc jsem byla a když naše lože naše těla sjednotila já věděla že on je já a já on jsem a modlitba sedmý den otvírá, Slunce již pluje po obloze a naše cesta proti němu začíná.

Osmého slunce západu ozývá se hlas, já vím, že na cestu zve mě hebký jeho hlas. Trnitá skaliska, v dále hrad, obránci jeho znají již jen hlad. Pyšně se tyčí nad skalami a čekají na konec svůj, tam někde v dále za horami již jiná země je než Evropa, černou magii prý ovládají, však co s ní si počít mají, když proti nim dvě pyšná města stojí, Řím a Paříž, kříž a král, a oni jen svou víru mají, čert aby je vzal, Bůh pozná své vyvolené a zbytek jen potrava krys a červů, jen já slyším jejich pláč a žal.

Zas ve tři v noci na lože mě vzal a všichni kdož vědět chcete už víte co po osmé on udělal. Však zase já to chtěla a měla to, když i po osmé kohout kokrhal. zas modlitba jak předtím, město je jiné, však jasný hlas z vysokých věží všechny své věrné svolával.

Noc devátá se nachýlila, voní mátou a čajem, já na létajícím koberci, zas toulám se neznámým cizím krajem, město je tiché a bílé, zimní to krajina a zimní král, mladý je a třese se, ví, že potká zemi jeho převeliký žal. Dva muži šeptají si mocná slova, hovoří o alchymii, jak v zemi té je zvykem nebo je snad mudrc s tajrdlíkem, již za prahem jsou života a smrti, řeka jim k tomu svou tklivou píseň píše, vidím jak hnědé ke zlaté barvě spěje, čas neplyne, čas utíká. Nad hrobem králů téhle země slunce zapadá, je Slunovrat a na mostě je kresba tajemná. ta kresba, to je duše má.

Už je tu třetí hodina, kdy políbí zas rty jeho má ramena. A po ramenou sklouznou sladce, již cítím jejich dotyk a touhou jak struna vzpínám se, melodie jež mé tělo hraje on již tak dobře zná, jak jemně jeho smyčec hraje, když tóny hluboké z jeho hrdla zní, můj hlas se nebe a hvězd dotýká. Pak už jen modlitba a devátá noc za hory v dálce utíká, by nikdy neskončila srdce mé si přeje, však jitřenka mé přání neslyší a nad horami v dálce jak posel jiných světů zablíká.

Červánky noci desáté na cestu dalekou mě zvou, město jež dvakrát se zrodilo a slepec provází mě ulicemi, co vidí vypráví mi, ač jeho oči zahalené tmou. na obloze Jižní kříž a všude Evropané, dobrý a čerstvý vzduch od moře sem vane, jen muži tančí spolu tance nemravné a zakázané, vzdálená Evropa tu zdá se za nárožím schovaná a slepec vede mě k ní blíž a blíž.

Už zase třetí hodina, šťastná jsem, když manžel můj rukama svými mě zase objímá. A naše těla propletená, jedno kdo muž a kdo žena, nahoru dolů, zprava i zleva, přichází rozkoš tak jako včera,

chtěla bych navěky višně a maliny, borůvky, rozinky na zádech svých citit, když temný obzor bělá. Motlitba ranní se ozývá, noci té desáté čas se chýlí, já jako vínem opilá, šťastná jsem v tuto chvíli. Jedenáctá noc, pouť moje pokračuje na úsvitu věků, král na kolenou oblohu pozoruje, spousty hvězd jež dráhou mléčnou se zovou ukazují směr, to cesta odpuštění a vykoupení, cesta, kterou jdou pokolení, cesta, kterou šel milý můj a Brazilec Alchymista, pouť, která tak snadná jest, když nemluvíš a posloucháš jen jazyk hvězd.

Ten král jak můj otec, pouť jeho další o Vánocích v Římě měla konec. A její konec byl počátek, by nebylo města toho, v zemi mé jiný pořádek a jiné slovo. Minarety místo zvonice věží a Cikán z Ostrova svého srdce písně nikdy by nezahrál a tam, kde dnes Svatý Grál, neviděn, nepoznán, jiný žal v srdci lidu mého. Kdo ví, proč zrovna na tom místě ten biskup hru svoji nekonečnou pro pokolení příští rozehrál.

Ach Bože, hodina třetí, na loži spolu zas dlíme, dnes jak dvě sfingy ležíme, do očí hledíme, kam jdeme nevíme, hledáme, ztrácíme, věříme, věříme. bereme, dáváme, víme a bloudíme, srdce svá na dlani nosíme, rozumu nemáme, třeba ho není, za noci podobných dětí jsme rozvorné, hrajeme si až do rozednění. Jedenáctá motlitba ze všech stran volá, znavení štěstím, opilý sladce, ležíme spolu, neznáme strachu, neznáme smutku, ač hory za okny skrývají tvář svou v oblacích prachu.

Mávnutí proutku, noci je dvacet, kde jsme tam zůstanem, proč létat daleko, lepší být tu než z dálky se vracet.

Je to tak krásné, vůně těch tisíce, všechny je neznáme, cizí jsou tajemné, lákové to směsice, slaná a sladká, hořká a mandlová, skořice, hřebíček, křížem krážem, a broskvová, ty časy, kdy byl tu střed světa a dny zrady přátel a intriky diplomatů, sladké sliby, hořké činy, mandlové řeči a dýky ve fracích, jež byly z pytloviny, čas, který tak malou roli hrál a kdo nebyl trpělivý, ten se nikdy nedočkal.

A třetí hodina je tu, já a můj milý nemáme snů, náš život jako sen a sen ten trvá až do doby než motlitba se rozezná a s ní přijde nový den.

A až přijde noc třináctá, kam zavedou mě slova tvá? Jen pár jich postačí, nebe a andělé, zeď a noci probdělé, starý muž na pohovce v bodláči mluví, staré časy, nové časy, pod lípami ulice, rudá vlajka nad střechami a slova té písně, tak daleko, tak blízko...a co chceš? co chceš? Jen šeptem, můj anděl podává mi ruku, inspektor Colombo, ztrácí se v hluku...

Třetí hodina, potřinácté a naposled, naše těla se spojila. Či to byla jen moje vidina? Posté anebo poprvé, když něco končí tak něco začíná, stačí tak málo a šťastná jsem, ač dobře vím, že motlitba přijde, objetí jeho pomine, co měla jsem ztratím, zas jako panna jsem nevinná a další noci žízňavá. Noc poslední čtrnáctá v tomhle městě nalezených, ztracených a objevených, drahokamy přeplněných roztodivných snů. Z noci třetí neveliký skok, přes vodu a v jiném světě hotelový pokoj, šum vína a z cigarety dýmu hluk, a Babylón jazyků, tikot hodin v baru, průhledný muž se sklenkou zlatavého moku, mlčí a přec přítel je to, podává mi ruku. Francouz, Španěl, Angličan a Američan, jako všude Američané, spřádají své sny a romány, Araby nevidí, berbery nevidí, třeba jim závidí, hosté jsou nezvaní.

Po třetí hodině, naposled v tomhle městě, lásce jsme oddáni, naše těla se modlí, napospas citům svým vydání, vidíme významy trnů a bodlin.

A ráno už dobře známý hlas cosi nám říká, cesta že na jih že nemine nás, jediná jistota, že ozve se znova, za Slunce úsvitu ten známý hlas a stejná slova.

Patnáctá noc, na cestě Bacardi s Colou, bar Florida a Compay Segundo ve stínu baroka doutníky kouří, a vlny bouří, smějí se, tančí, žijí, žít nechají, náladu mají skvělou a přitom ze slunce a modré oblohy den za dnem si ji berou.

O třetí hodině s milým svým na loži, zas v objetí spolu, jak to bylo poprvé, jak duše jedna jedno tělo, cestujeme v hlubinách a v korunách stromů.

Až motlitba ozve se, ta na křídlech svých noc odnese.

Šestnáctá noc, cesta dnes na sever, v krčmách zapadlých dlíme a opilé hlasy hlasy námořníků v pozdních nočních hodinách, v ozvěnách mostů a kanálů za svými zády uslyšíme. A k tomu déšť a cáry mraků, ve vykřičené čtvrti nahé obrysy těl a chrchlavé hlasy obchodníků, ve směsi zlata, bláta a kaka, nože se blýskají hromotluků.

Třetí hodina, milostná jízda začíná, zas budu jeho, už to začíná a nekonečna se dotknu, tam kde vánek se utiší a zčeří hladina.

A v dáli zas ten hlas motlitby čas nastává a chce nám říct znova, že noc končí a zbytečná jsou slova. Sedmnáctá noc do tmy se noří, já ve městě u moře všech moří. Ve Starém přístavu je zvláštní klid, v okolních čtvrtích živo jak na trhu, černé jsou oči cizinců Arabů, běloši tak u sklenic sedí, viní to amýzem a s vodou v kostce ledu, bílá je zelená, zelená je čirá, jinak to popsat nedovedu.

Hodina třetí, jak ten čas letí, zas je tu se mnou a cesta nás čeká, do říše snů a zapomnění, kde protne se budoucnost s minulostí, tam kde má skromnost a nevina střetne se s jeho marností a jeho síla s mojí poddajností, tam chtěla bych zůstat na věčnosti a objímat jeho ramena, v tom čase bezbřehé

nevinnosti.

Motlitba zase už je tady, ten čas, kdy šaty zahalí, veškeré moje i jeho vnady.

Osmnáctá noc, modrá je řeka za svitu Luny, ve fracích tančí mladíci, v kavárnách spřádají své sny anarchisté komunisté a dělníci? Ti popíjejí mladé víno na předměstí, za hradbami, kde zastavil se Turek, dnes místo hradeb ulice a ruské kolo točí se jak za časů zaslé slávy, v odlesku ztracené říše vyhřívají se překrásných obrazů rámy.

Noci je třetí hodina, rej polibků zas začíná, jsem jeho múza jediná, jsem jeho žena a milenka, on laská rty svými mé tělo, jsem jeho bohyně a kdybych chtěla, tak očarovala bych srdce jeho. by zůstal se mnou na věky a každou noc by se vrátil ten čas, kdy motlitba se rozezněla a ohlásila konec naší lásky čas.

Devatenáctá noc, vedro k zalknutí, domy jsou bílé a žluté, přišel čas siesty nebo čas Velikonoc? pochodně za noci a muži v kápích, za svitu Měsíce městem jdou, z kostela do katedrály Madonu na ramenou svých nesou, pot na skráních a krev na dlaních a za mostem za řekou narodil se muž, jež první Nový svět spatřil, zatímco v zahradách rajských ve městě králové básníci plakali nad údělem svého Osudu, věděli všechno, byli přec předkové jejich z Východu a ač nebylo důvodu, Bůh opustil je a oni s pokorou sklonili se a oslavili hrdě co bylo je a bude, oslavili náhodu a jen jednou jejich oči zvhly, to když na věži jejich pýchy nepřítel vztyčil svoje korouhve a oni pochopili, že ztratili svou domovinu, že soumrak jejich říše přišel čas a vonné květy pomerančovníků už nikdy neuslyší jejich hlas.

Ach milý můj, zas je tu hodina třetí, ke mě blíž buď, já touhou se již chvěju a štěstím zpívá každičký můj vlas, laskej mě, obejmí rámě mé, přijď království tvé, jsem jak v nebi a přitom na zemi, když tělo tvé tam někde cítím, lože mé nádherné zdá se být kolébkou vystlanou kvítím, růže rudé a bílé gerbery a vůně bazalky, tys zdroj té nádhery, chci tě tu mít a za časů motlitby tvůj sen s tebou snít.

Dvacátá noc, na cestě po řece, jsme v té řeky Deltě, světla města září a trhaná melodie, černá bílá zelená, směsice mizerná, těžká vůně močálů a křik otroků, vůně tabáku a slepičí hnáty dupají do kroku. Otlý prodavač párků píše závěť o konci geometrie a jeho otec dusí se ve zplodinách stroje, smrdí to voní to křičí a vibruje, vládci se přehnali nad hejna komárů, Francouzi, Španělé a ke všemu bílý muž, černým tu nezbylo nic než magie a muzika, tak slepec na trubku nic mi tím neříká, v hlavě mi hučí a voodoo k tomu ze tmy bliká. Hodina třetí je tady, jsem štěstím opilá, spanilá jízda začíná, zas osedlám bujného oře a přejeďu s ním moře, moře bublinek a moře vína, co musím to vypiju a co zbyde to odnesu, přitom ho potkám, uprostřed zahrady řeknu mu hádanku, mám ráda záhady, vím že jí vyřeší, poskytnu mu přístřeší, na záda ho položím a napít mu dám, tři loky ho opijou, a pak bude můj, ztratím všechny zábrany, odnese mě do vany a tam jen tak ve vodě, nechám všechno náhodě, vím že mě nezklame, udělám co mě se zamane a nebo taky ne a kohoutkem od teplé vody uplave. A když motlitba nastane, budu jako v oáze, šťastná, že jsem pramen vody našla, nevím co vy ale já tomu říkám extáze.

21. noc a končí cesta v tomhle městě, v trojúhelníkovém stínu kamenných hor, Ivice s hlavou ženy bez zájmu nás pozoruje, když brodíme se horou odpadků tak snědí muži snědé ženy cosi nabízejí nám, všude jen samý šmejd a krám a v dálce písek a písek a písek a mezi ním se vine řeka, jež dává života, ač špinavá je samý kal, to bahno z dále přinesené to je život sám. A kdo to věděl ten to město právě tady zbudoval. Ať byl to král, či pyšná královna, kdo může říct, že těm horám kamene se vyrovná.

Poslední třetí hodina jsem tak moc smutná, vím, že to co bylo nikdy se nevrátí, ač právě teď zas padám do tenat závratí a celá moje duše radostí se třese, je to jak za bouře ležet v mechu v lese, naše hlasy pějí němou píseň o životě a o věčnosti, přeju si zastavit čas a lahodný poslouchat hlas té modlitby jež po celou tu dobu lkala píseň o konci noci a o dni zrodu.

Kapitola 13. B

Kdysi dávno jsem si myslel, že všechno se dá vysvětlit. Napsal jsem o tom knihu, kterou budou číst studenti filozofie a diskutovat o ní s přesvědčením, že je to velice hlubokomyslné. Není to pravda. Spletl jsem se. Je to naprostá hovadina. Budete-li stejně dlouho jako čtení té knihy civět do vodopádu na 51. ulici v New Yorku, tak budete bezpochyby mnohem chytřejší.

(Ludwig Wittgenstein, myšlenky z kavárny Carlyle, Madison Avenue, New York)

Zase jsem se zakecala, on si teda to sobotní ráno přijel půjčit ten kompakť, protože mu připomíná tu dobu, kdy jsme se poznali, na podzim, on se v té době poprvé stěhoval na Žižkov a snad týden prakticky bydlel v kanceláři, pracoval do půlnoci na počítači a pak tam spal a celé ty večery a noci poslouchal kazeťák, i tuhle muziku a byl šťastný, protože věděl, že já tam ráno v půl devátý přijdu a dáme si spolu kafe a dáme si spolu cigáro a budeme si povídat, než přijdou ostatní, v devět. A začneme pracovat.

Přijel už před devátou, my jsme s Filipem vstávali, bylo krásné sobotní ráno, půlka července, teplo, příjemně, úplně jasná obloha. Řekl, že je to úplně jak někde ve Španělsku, dali jsme si čaj a rohlíky s máslem a sýr a pak ještě hruškový džus a kafe a dívali jsme se na televizi, říkali něco o Francii a on se zase rozčílil cože to tam říkají za blbosti.

Jako obvykle ty jeho kecy, byl strašně kritický na to, co se říkalo v televizi nebo v rádiu, kdeco ho naštvalo, on vlastně na televizi nekoukal, maximálně na fotbal nebo na hokej, z rádií poslouchal jen to Rádio 1, který je podle mě úplně šílený, hrajou tam většinou muziku, která mi nic neříká, většinou to můžu poslouchat tak 10 minut a pak už mi to leze na nervy. On nic jiného neposlouchá. A říká, že nejlepší to bylo, když si cestoval stopem po Španělsku a televizi třeba několik týdnů neviděl. Je blbej! To je přece jasný, kdybych cestovala, tak bych taky měla jiný zájmy, ale co mám dělat, když přilítnu v 6 z práce, musím uvařit, vyprat, uklidit, vyžehlít a kdeco. A pak už jsem prostě jen unavená a je příjemný sednout si k televizi a jen tak na ní čumět nebo si pustit video a koukat na nějaký film. Odjel někdy po desáté. Když jsem se dívala, jak jde k autu a odjíždí, tak mě napadlo, že ho mám ráda.

A vzpomněla jsem si, jak jsme jednou v zimě zašli na oběd do jeho oblíbené restaurace U Marcela, je to přitom úplně obyčejné bistro, jakých je ve Francii spousta. A řeč přišla také na svatby a vdávání, zeptala jsem se ho, jestli se vůbec někdy hodlá oženit, řekl, že ano, ale až časem, řekla jsem že tvrdil, že se ožení do roku 2005 a on na to, že se spletl, že se vždycky plete, že mu vždycky všechno vyjde později než chtěl, ale že se mu všechny jeho sny nakonec splnily.

Jen tak jsem se ho zeptala, jaký je jeho největší sen. Řekl, že se na to moc dobře pamatuje, prý se mu takový sen zdál na podzim roku 1991 na vinobraní v Champagni ve Francii. Sklízel tam tenkrát víno, s Cikány, spali v karavanech mezi vinicemi a on se jedné noci zbudil někdy ve čtyři v noci, probudil se z nejkrásnějšího snu v jeho životě, vylezl z karavanu, všude kolem byly jen vinice, všude bylo ticho, obloha byla jasná a on se díval na tisíce a tisíce hvězd a byl neskutečně šťastný, protože ten sen byl tak krásný, tak krásný...Zalezl zpátky do karavanu a spal až do rána. A když se probudil, tak byl sen pryč. Zapomněl ho.

Úplně.

Zapomněl nejkrásnější sen v jeho životě.

Vůbec už nevěděl o čem byl.

Věděl jen to, že byl nejkrásnější. Nevěděl o kom ani o čem byl. Nevěděl nic. Ale věřil, že jednou si vzpomene.

Kapitola 14.A

Nejlepší místo u vody v New Yorku

-molo Pier 25

(minigolf, plážový volejbal, občerstvení, vyhlídková plošina a nádherné západy Slunce nad Jersey City)

mezi Hubert a Moore Street u řeky Hudson

Jak se Vám líbila moje pohádka? Že to nebyla pohádka? Mě to nevádí, ani nevím, jak mě to napadlo, prostě se mi ty tři týdny moc líbily a tak jsem si to takhle vymyslela. A že jsem ten konec odflákla? Já vím, jenže já z pohádek Tisíce a jedné noci přečetla asi jen padesát stránek a tak nevím, jak má taková orientální pohádka skončit. Asi normálně..."a žili spolu spokojeně a šťastně až na věky věků." My dva jsme spolu žili spokojeně a šťastně, ta svatební cesta byla fakt super a i potom to bylo pořád skvělý, loni jsme byli na dovolený v Buenos Aires a letos jsme měli jet na Kubu. Jenže nejedeme. Myslela jsem si... Myslela jsem si, že když jsme manželé, zas budeme takhle někam jezdit každý rok, my dva.

Jenže letos ne. A mě to trápí a jeho ne.

Kapitola 14.B

-Odpustte, urozený pane, že jsem si dovolil vyrušit Vás během této tak excelentně krásné noci, byl byste tak velice laskav a mohl mi, prosímsdělit....kolik je hodin?

-Bude půl desáté.

-Devět třicet? Dobrá...tedy...hele, vole, dej mi 2 dolary a padesát centů a já ti ukážu péro.

(takto byl osloven lord Stansbury na rohu Bowery a Astoria Plaza v New Yorku)

Dřív jsem si myslela, že lidé se berou z lásky a nemůže to být jinak. Připadalo mi to přirozený. To jsem byla mladá a blbá. Potom jsem si myslela všechno možné. Potom jsme se o tom bavili u sklenky vína a on řekl, že se mu líbí, jak to mají pojmenované Francouzi, ti neříkají jen slovo "svatba", ale rovnou k tomu dodají, proč se ta svatba koná.

Je svatba pro peníze, "marriage d'argent", svatba ze společenské nutnosti, "marriage de convenance", domluvená svatba, "marriage de raison" a konečně svatba z lásky, "marriage d'amour".

A dodal, že jemu se nejvíc zamlouvá ta domluvená svatba z rozumu, "marriage de raison". Což si představuje ne jako svatbu, kterou domluví rodiče nebo příbuzní nebo nějaký dohazovač, ale jako svatbu, kdy se ti dva, muž a žena, domluví, že spolu budou žít, protože se jim oběma chce. Řekla jsem, že je to tak přece vždycky. On řekl, že ne.

Už se nepamatuju, co jsem na to řekla. Asi nic. Zdálo se mi, že se mě to netýká.

Kapitola 15.A

*Nejlepší bar na pláži na Coney Islandu: bar Ruby's, poblíž ruského kola na dřevěném chodníku podél pláže
(stoprocentně nejlepší bar v dané lokalitě. široko daleko je totiž jediný, velice excentrická klientela)*

Asi tak před týdnem přišel s tím, že za ním přijede jedna jeho známá nebo kamarádka, z Čech. Prý na měsíc a hned začal plánovat, kam ji zavede a kam s ní pojedou a takový řeči. Když jsem se zeptala co ta Kuba, tak řekl, že pojedeme někdy jindy, že to počká. A já se tak těšila! Prý pojedeme třeba za rok. Třeba, za rok... Když jsem řekla, že také ta jeho známá by mohla třeba přijet za rok nebo jindy, tak odpověděl, že to nejde, že jí to slíbil a že nechce vypadat jako lhář. Tak jsem se zeptala, jestli si přede mnou nepřipadá také jako lhář, když mi slíbil tu Kubu. Řekl, že to je něco jiného.

A přitom se mi nikdy o žádné známé v Čechách nevyprávěl a mě je to divný, myslela jsem, že vím o jeho životě všechno a najednou je za týden všechno jinak. Je to...je to tak hroznej pocit. Když vidím, jak nadšeně o tom mluví, že pojedou do Cadaquésu, na Montserrat, dokonce i do San Martí... Všechna ta místa, kde jsme byli spolu a on mi tam tak oslnivě vyprávěl o tom, co tam zažil a spoustu dalších věcí. A teď to bude vyprávět nějaké kamarádce, která to bude hltať jako tenkrát já a ona z něj bude stejně hotová jako tenkrát já. Je to...Je to tak ošklivý, tvrdí, že ho nebaví balit ženský a já přitom vím, že se mi moc líbilo, jak on mě balil.

Všichni chlapi jsou stejný a... a mám před očima ten mail, co přišel k nám domů dnes ráno:

"Ahoj přiletím v sobotu, ve 3 na letisti M"

Kapitola 15.B

Co myslíte, že je důležitější, architektura nebo žena? Samozřejmě - žena. Svůj život bez architektury si dokážu představit, ale bez ženy?

Bez ženy by nebylo nic, ani ta architektura.

(Oscar Niemeyer, nejslavnější brazilský architekt, rozhovor na videu na výstavě Brasil: Body and Soul, Guggenheimovo muzeum, New York)

Bylo to tak jednoduchý. V úterý jsem ještě byla doma. A ve středu navečer už jsme se procházeli po Páté Avenue. Všude kolem byla spousta lidí, všude kolem byly ty vysoký baráky a já byla v Americe. Došli jsme až do Central Parku, posadili se na takovou vysokou skálu a koukali jsme se, jak zapadá Slunce za mrakodrapy. Byl to tak zvláštní pocit, připadalo mi to tak normální a jednoduchý, nic na tom nebylo, kolem rostla obyčejná tráva a Slunce normálně zapadalo a normálně jsme si zapálili cigaretu a kouřili.

Myslím, že jsem tenkrát byla úplně normálně šťastná. Bylo to hezký. Asi jako když sedíte na Petříně a koukáte se na Prahu.

Asi týden po tom, co byl u mě na snídani, mi poslal krátkou SMS. Jakoby to bylo včera a přitom to bylo předevečírem. Předevečírem ráno, on mi jí poslal samozřejmě někdy v noci, chodí spát většinou hrozně pozdě, většinou až po půlnoci a to ho prý vždycky napadají ty nejlepší věci.

Já už dávno spala a tak jsem si to přečetla až ráno, zapla jsem mobil, píplo to a bylo tam napsáno:

"Jsem hrozne stastnej, prave jsem si vzpomnel na nejkrasnejsi sen svyho zivota. Az se uvidime, tak ti ho reknu. M"

Epilog

Milé dámy,
určitě si říkáte, že jsme skončily naše vyprávění někde v polovině a Vás by zajímalo, jak to všechno dopadlo.
Řekneme Vám to. Ale domluvily jsme se, že to necháme až na jindy.
Všechny ženský nejsou takový, že vykecaj i to co nevědí. My jsme Vám chtěly říct jen to, co jsme v té době prožily a co si pamatujeme.
A vzpomínky na budoucnost - ty přenecháváme jiným. Na to jsou specialisti chlapi, ti pořád něco plánujou a vymejšlej a to se nám ne nich (někdy) líbí.
My se necháme radši překvapit.
A až bude zase o čem, tak Vám to řekneme.
Kdy to bude?
To teda fakt nevíme...

Isabel a Martina

Doslov

V předmluvě jsem napsal, že i na podzim roku 2001 byl New York úžasné město. A byl. I když asi trochu jinak, než jsem si představoval.

Přivezl jsem si z Prahy volejbalový míč a těšil se na plážový volejbal na molu Pier 25 u řeky Hudson, pár kroků od World Trade Centra. A těšil jsem se na západy Slunce nad Jersey City. A těšil jsem se, že ty západy Slunce mě budou inspirovat při psaní tohoto příběhu. Těšil jsem se, že za soumraku dojdu po nábřeží do svojí oblíbené kavárny v Christopher Street a po večerech tam budu tenhle příběh psát.

Dopadlo to trochu jinak. Večer jsem přiletěl do New Yorku a druhý den ráno přestalo World Trade Center existovat, molo Pier 25 je tak blízko, že bylo celou tu dobu, co jsem tam byl, zavřené a veřejnosti nepřístupné a tak jsem musel hledat inspiraci jinde.

Koneckonců - v tom městě to není tak těžké. Kdo jste tam byl, tak to víte. A kdo ne, tak si to třeba umíte představit.

No nic, vlastně jsem chtěl napsat hlavně to, že jestli tenhle příběh vypadá trošku jinak, než jsem si představoval, tak za to může pár mizerných teroristů, vzali mi moji inspiraci - a to jim také neodpustím. Myslím, že tohle je přesně to, na co takoví lidé nikdy nemyslí, nemyslí na lidi jako já, a já měl štěstí, mě vzali jen inspiraci, mnoha jiným vzali mnohem víc - známé, příbuzné, děti, otce, ženy, manžele, manželky a životy. Prostě jim to bylo jedno, jim šlo o ideály a zapomněli přitom na lidi.

Jsem docela rád, že já jsem opačný extrém. Na ideály už delší dobu seru a jde mi o lidi. Možná právě proto jsem napsal, to co jste právě dočetli.

Nevím jak vy při čtení, ale já se při psaní dost dobře bavil.

Každému můžu takovou činnost vřele doporučit. Kupte si sešit, dvě propisovačky, letenku do New Yorku a něco tam napište. Sami uvidíte, že to má něco do sebe. Rozhodně je to lepší, než někde házet bomby nebo to napálit s letadlem do mrakodrapu. To umí opravdu každý hlupák.

(kavárna na letišti Schiphol, Amsterdam, Holandsko, 12.11.2001)